

Закон о ванпарничном поступку

"Службени гласник СРС", бр. [25/82](#) и [48/88](#), "Службени гласник РС", бр. [46/95](#) - други закон, [18/2005](#) - други закон, [85/2012](#), [45/2013](#) - други закон, [55/2014](#) (чл. 54-60. нису у пречишћеном тексту), [6/2015](#) и [106/2015](#) - други закон.

ПРВИ ДЕО

Опште одредбе

Члан 1.

(1) Овим законом одређују се правила по којима судови поступају и одлучују о личним, породичним, имовинским и другим правним стварима које се по овоме или другом закону решавају у ванпарничном поступку.

(2) Одредбе овог закона примењују се и у другим правним стварима из надлежности судова за које законом није изричито одређено да се решавају у ванпарничном поступку, ако се не односе на заштиту повређеног или угроженог права нити се због учесника у поступку могу применити одредбе Закона о парничном поступку.

Члан 2.

(1) Ванпарнични поступак покреће се предлогом физичког или правног лица, као и предлогом органа одређеног овим другим законом.

(2) Ванпарнични поступак суд покреће по службеној дужности у случајевима и под условима одређеним овим или другим законом.

(3) Ако поступак није покренуо орган који је законом овлашћен да покреће поступак, суд ће га без одлагања обавестити да је поступак покренут на предлог овлашћеног лица. Суд може овлашћеном органу одредити рок за пријављивање учешћа у поступку и по истеку тог рока застати са поступком ако је то потребно ради заштите учесника у поступку или ради заштите друштвених интереса.

Члан 3.

(1) Учесник у ванпарничном поступку је лице које је поступак покренуло, лице о чијим се правима или правним интересима одлучује у поступку, као и органи који учествују у поступку на основу законског овлашћења да поступак покреће, без обзира да ли је поступак покренуо или је касније ступио у поступак.

(2) Предлагач у смислу овог закона је лице, односно орган по чијем предлогу је поступак покренут, а противник предлагача је лице према коме се право или правни интерес предлагача остварује.

(3) Својство учесника у поступку, с правним дејством у одређеној правној ствари, суд може изузетно признати и оним облицима удруживања који немају својство правног лица и за која није посебним прописима одређено да могу бити учесници у ванпарничном поступку ако испуњавају услове предвиђене одредбама Закона о парничном поступку, и ако се предмет ванпарничне ствари непосредно на њих односи.

Члан 4.

(1) У ванпарничном поступку суд по службеној дужности посебно води рачуна и предузима мере ради заштите права и правних интереса малолетника о којима се родитељи не старају, као и других лица која нису у могућности да се сама брину о заштити својих права и интереса.

(2) Кад се у поступку одлучује о правима и правним интересима малолетника и других лица под посебном друштвеном заштитом, суд ће обавестити орган старатељства о покретању поступка, позвати га на рочишта и достављати му поднеске учесника и одлуке против којих је дозвољен правни лек, без обзира да ли орган старатељства учествује у поступку.

(3) Кад сматра да је то потребно, суд ће позвати орган старатељства да учествује у поступку и одредити му рок у коме може пријавити своје учешће. Док не истекне овај рок суд ће застати са поступком, али орган старатељства може своје право да учествује у поступку користити и после протека тог рока.

Члан 5.

Орган старатељства који учествује у поступку, и кад законом није овлашћен да покреће поступак, овлашћен је да преузима све радње у поступку ради заштите права и правних интереса малолетника и других лица под посебном друштвеном заштитом, а нарочито да износи чињенице које учесници нису навели да предлаже извођење доказа и да изјављују правне лекове.

Члан 6.

У ванпарничном поступку суд може поставити привременог заступника сваком учеснику у поступку кад за то постоје услови предвиђени одредбама Закона о парничном поступку.

Члан 7.

Суд може дозволити да учесник, који нема пословне способности, поред радњи на које је законом овлашћен, ради остварења својих права и правних интереса, предузима и друге радње у поступку, ако сматра да је у стању да схвати значење и правне последице тих радњи.

Члан 8.

(1) У ванпарничним стварима које се односе на лично стање учесника (статусне ствари), као и у другим ванпарничним стварима које се односе на права и правне интересе са којима учесници не могу располагати, они се у поступку пред судом не могу одрећи свог захтева, признати захтев противника, нити закључити судско поравнање.

(2) У поступку из става 1. овог члана суд може да утврђује и чињенице које учесници нису изнели, као и чињенице које међу учесницима нису спорне, ако су важне за доношење одлуке.

Члан 9.

У поступку у коме се одлучује о статусним стварима јавност је искључена.

Члан 10.

У ванпарничном поступку нема мировања поступка.

Члан 11.

(1) Суд одлучује о захтевима учесника на основу расправе на рочишту само у случајевима кад је то овим или другим законом одређено, или кад оцени да је одржавање рочишта потребно ради разјашњења или утврђивања одлучних чињеница или сматра да је због других разлога одржавање рочишта целисходно.

(2) Изостанак појединих учесника са рочишта не спречава суд да даље поступа, ако у појединим случајевима законом није друкчије одређено.

(3) Саслушање учесника у поступку може се извршити и у одсуству других учесника.

(4) У стамбеним стварима у којима се решава о станарском праву или о појединим овлашћењима која чине садржину станарског права одлука се увек доноси на основу расправе на рочишту.

Члан 12.

(1) Предлог за покретање ванпарничног поступка може се повући до доношења првостепене одлуке. Предлог поднет од више лица повлачи се њиховом сагласном изјавом, ако овим или другим законом није друкчије одређено.

(2) Предлог се може повући и доцније све док поступак није правноснажно завршен, ако се тиме не вређају права других учесника на које се одлука односи или ако остали учесници на то пристану.

(3) Ако је предлог повучен после доношења првостепене одлуке првостепени суд ће одлуку укинути.

(4) Сматраће се да је предлог повучен кад предлагач не дође на рочиште или се не одазове на позив суда ради саслушања, ако је био уредно позван, а не постоје опште познате околности које су га спречиле да дође у суд. Оправдане разлоге изостанка суд може уважити и без изјашњавања осталих учесника све док им не упути обавештење о повлачењу предлога.

(5) У случајевима из ст. 1. и 4. овог члана, други учесници који су законом овлашћени да покрену поступак могу предложити да се поступак настави. Предлог за настављање поступка може се поднети у року од 15 дана од дана пријема обавештења о повлачењу предлога.

Члан 13.

(1) У статусним стварима месно надлежан је суд на чијем подручју има пребивалиште лице у чијем интересу се поступак води, а ако нема пребивалиште, суд на чијем подручју то лице има боравиште, ако овим или другим законом није друкчије одређено.

(2) У другим ванпарничним стварима месно надлежан је суд на чијем подручју предлагач има пребивалиште или боравиште, односно седиште, ако овим или другим законом није друкчије одређено.

(3) Кад се ванпарнична ствар односи на непокретности, искључиво је надлежан суд на чијем подручју се налази непокретност, а ако се непокретност налази на подручју више судова надлежан је сваки од тих судова.

Члан 14.

(1) У ванпарничном поступку суд се може по службеној дужности огласити месно ненадлежан најкасније на првом рочишту, а ако рочиште није одржано, до предузимања прве радње коју је учесник предузео по позиву суда.

(2) Ако се у току поступка измене околности на којима је заснована месна надлежност суда, суд који води поступак може предмет уступити суду који је према измењеним околностима месно надлежан, ако је очигледно да ће се пред тим судом поступак лакше спровести, или ако је то у интересу лица под посебном друштвеном заштитом.

(3) Кад се предмет уступа другом суду у интересу лица под посебном друштвеном заштитом, суд ће пре уступања предмета позвати орган старатељства да у одређеном року да своје мишљење о целисходности уступања. Ако орган старатељства у остављеном року не достави мишљење, суд ће поступити према околностима случаја, водећи рачуна о интересима лица под посебном друштвеном заштитом.

Члан 15.

Учесници могу споразумом мењати месну надлежност суда само кад је то за поједине ванпарничне ствари овим или другим законом дозвољено.

Члан 16.

(1) До доношења одлуке о главној ствари суд ће посебном одлуком обуставити ванпарнични поступак, ако утврди да би поступак требало спровести по правилима парничног поступка. Поступак ће се по правноснажности те одлуке спровести по правилима парничног поступка пред надлежним судом.

(2) Радње које је спровео ванпарнични суд (увиђај, вештачење, саслушање сведока и др.) поново ће се извести, ако је при њиховом ранијем извођењу учињена нека од битних повреда одредаба парничног поступка.

Члан 17.

(1) У ванпарничном поступку у првом степену поступа судија појединац, ако овим или другим законом није друкчије одређено.

(2) У стамбеним стварима, у којима се решава о станарском праву или о појединим овлашћењима који чине садржину станарског права првостепени суд одлучује у већу састављеном од једног судије и двојице судија поротника.

(3) Поједине радње у поступку може да преузима судијски помоћник у суду кад је то овим или другим законом одређено. Записник о тим радњама потписују стручни сарадник и записничар који је саставио записник.

Члан 18.

(1) У ванпарничном поступку одлуке се доносе у облику решења.

(2) Решење против кога је дозвољена посебна жалба и решење другостепеног суда мора бити образложено.

Члан 19.

Жалба против решења донесеног у првом степену може се изјавити у року од 15 дана од дана достављања преписа решења, ако овим или другим законом није друкчије одређено.

Члан 20.

(1) Жалба задржава извршење решења, ако овим или другим законом није друкчије одређено, или ако суд друкчије не одлучи.

(2) Суд може из важних разлога одлучити да жалба не задржава извршење решења.

(3) У случају из става 2. овог члана, кад је потребно да се заштите права малолетника или других лица под посебном друштвеном заштитом, суд може по службеној дужности, а ради заштите права других учесника по њиховом предлогу, одредити да се положи обезбеђење у готовом новцу. Кад то посебне околности случаја захтевају давање обезбеђења може се одредити и у другом облику.

Члан 21.

(1) Првостепени суд може поводом жалбе, сам новим решењем преиначити или укинути своје раније решење, ако се тиме не вређају права других учесника која се заснивају на том решењу.

(2) Ако првостепени суд не преиначи, односно не укине своје решење, жалбу, заједно са списима, доставиће другостепеном суду на решавање без обзира да ли је жалба поднесена у законом одређеном року.

(3) Другостепени суд може из важних разлога одлучити и о неблагоприятно поднесеној жалби, ако се тиме не вређају права других лица која се заснивају на том решењу.

Члан 22.

(1) Кад одлука суда зависи од претходног решења питања да ли постоји неко право или правни однос, а о том питању још није донео одлуку суд или други надлежни орган (претходно питање), суд може сам решити то питање, ако овим или другим законом није друкчије одређено.

(2) Одлука суда о претходном питању има правно дејство само у ванпарничном поступку у коме је то питање решено.

Члан 23.

(1) Ако су међу учесницима спорне чињенице важне за решавање претходног питања, суд ће их упутити да у одређеном року покрену парницу или поступак пред управним органом ради решења спорног права, односно правног односа.

(2) Суд ће упутити на парницу, односно на поступак пред управним органом оног учесника чије право сматра мање вероватним, ако овим или другим законом није друкчије одређено.

Члан 24.

(1) Ако учесник који је упућен на парницу или поступак пред управним органом у одређеном року, који не може бити дужи од 30 дана, покрене парницу, односно поступак пред управним органом ванпарнични поступак ће се прекинути до правноснажног окончања тог поступка.

(2) Ако ни један од учесника до завршетка ванпарничног поступка не покрене парницу, односно поступак пред управним органом, суд ће довршити поступак без обзира на захтеве у погледу којих је учесник упућен на парницу, односно на поступак пред управним органом.

Члан 25.

(1) Кад се решењем суда мења лични или породични статус учесника или његова права и дужности, правне последице решења настају кад оно постане правноснажно.

(2) Суд може одлучити да правне последице решења настају пре правноснажности, ако је то потребно ради заштите малолетника или других лица под посебном друштвеном заштитом.

(3) Правноснажно решење којим се мења лични или породични статус учесника без одлагања се доставља матичару надлежном за вођење матичне књиге рођених за то лице.

Члан 26.

Правноснажност решења, донесеног у ванпарничном поступку, не спречава учеснике да свој захтев о коме је решењем одлучено остварују у парници или у поступку пред управним органом, кад им је то право признато овим или другим законом.

Члан 27.

(1) У поступку у коме се одлучује о статусним стварима и о ванпарничним стварима које се односе на станарско право против правноснажног решења другостепеног суда ревизија је дозвољена, ако овим или другим законом није друкчије одређено.

(2) У поступку у коме се одлучује о имовинско-правним стварима ревизија је дозвољена под условима под којима се по Закону о парничном поступку може изјавити ревизија у имовинско-правним споровима, ако овим или другим законом није друкчије одређено.

Члан 28.

(1) О трошковима поступка у статусним стварима суд одлучује слободно, водећи рачуна о околностима случаја и о исходу поступка, с тим што се у погледу трошкова поступка који су проузроковани учешћем органа старатељства у поступку примењују одредбе Закона о парничном поступку о трошковима поступка у коме јавни тужилац учествује као странка.

(2) У ванпарничним стварима које се односе на имовинска права учесника, учесници сnose трошкове на једнаке делове, али ако постоји знатна разлика у погледу њиховог удела у имовинском праву о коме се одлучује суд ће према сразмери тог удела одредити колики ће део трошкова сносити сваки од учесника.

(3) У ванпарничним стварима из става 2. овог члана суд може одлучити да све трошкове поступка сноси учесник у чијем интересу се поступак води, односно учесник који је искључиво својим понашањем дао повод за покретање поступка.

Члан 29.

(1) По предлогу за понављање поступка претходно ће се поступити као по неблаговремено поднесеној жалби, ако постоје услови из члана 21. овог закона да другостепени суд одлучи и о основаности неблаговремено поднесене жалбе. Уколико другостепени суд нађе да ти услови не постоје вратиће предмет првостепеном суду ради поступања по предлогу.

(2) Против решења којим је поступак правноснажно завршен, предлог за понављање поступка не може се поднети ако је учеснику овим или другим законом признато право да свој захтев о коме је решењем одлучено остварује у парници или у поступку пред управним органом.

Члан 30.

(1) По одредбама првог дела овог закона поступа се у свим питањима која посебним поступцима садржаним у овом закону нису друкчије уређења, као и у другим ванпарничним стварима, за које посебним законом нису уређења правила поступања.

(2) У ванпарничном поступку сходно се примењују одредбе Закона о парничном поступку, ако овим или другим законом није друкчије одређено.

Члан 30а

(1) Суд може јавном бележнику поверити спровођење поступка за који је по закону надлежан или предузимање појединих ванпарничних радњи под условима који су предвиђени овим законом.

(2) Суд не може поверити јавном бележнику спровођење поступка у статусним и породичним стварима, спровођење поступка за одређивање накнаде за експроприсану непокретност, вођење јавних књига и регистара за које је законом предвиђено да их води суд, састављање исправа за које је овим или посебним законом предвиђена искључива надлежност суда и спровођење поступка за расправљање заоставштине када је за наслеђивање меродавно право стране државе.

(3) Суд одлучује о целисходности поверавања јавном бележнику да спроводи поједине поступке и да предузима поједине процесне радње из судске надлежности.

Члан 30б

(1) Решење којим се јавном бележнику поверава спровођење поступка или предузимање поједине процесне радње доноси судија којем је додељен предмет.

(2) Против решења којим се јавном бележнику поверава спровођење поступка или предузимање поједине процесне радње није дозвољена жалба.

Члан 30в

(1) Решење о одређивању јавног бележника којем се упућује поверени предмет доноси председник суда, који је по закону надлежан да спроведе поступак, односно да предузме поједину процесну радњу.

(2) Предмет се може упутити јавном бележнику чије се службено седиште налази на подручју тог суда.

(3) Ако на подручју суда службено седиште има више јавних бележника, суд је дужан да им предмете додељује равномерно, према азбучном реду њихових презимена.

(4) Ако је неки јавни бележник променио презиме или ако је принцип азбучног реда нарушен зато што је јавни бележник оправдано одбио да прихвати поверени посао, први следећи предмет поверава се оном јавном бележнику којем је додељено најмање предмета.

Члан 30г

(1) Јавни бележник је дужан да прихвати посао који му је поверен.

(2) Јавни бележник може одбити да спроведе поступак који му је поверен, односно да предузме процесну радњу која му је поверена када постоји разлог за његово искључење, односно изузеће или нека друга околност која га објективно спречава да прихвати поверени посао.

(3) О оправданости разлога за одбијање повереног посла одлучује суд који је донео решење о поверавању посла.

(4) Ако суд процени да постоји оправдан разлог за одбијање повереног посла, наређује јавном бележнику да врати списе предмета који му је поверен у року од седам дана.

Члан 30д

(1) Јавни бележник је дужан да поступа по правилима која важе за поступак који му је поверен.

(2) Постојање разлога за искључење, односно изузеће јавног бележника и његова дужност да чува службену тајну цене се према правилима поступка чије спровођење му је поверено.

(3) Приликом спровођења поступка, односно процесне радње која му је поверена јавни бележник је овлашћен да прибавља потребне податке и исправе од других надлежних органа, а поднесци којима то тражи ослобођени су плаћања такса.

Члан 30ђ

(1) Решењем којим поверава јавном бележнику спровођење поступка или предузимање процесне радње суд одређује рок у којем мора обавити поверени посао.

(2) Ако јавни бележник не може да обави поверен посао у остављеном року дужан је да о томе без одлагања обавести суд и учеснике.

(3) Обавештење мора да садржи разлоге због којих поверени посао не може да се обави у остављеном року.

(4) Пошто прими обавештење, суд доноси одлуку да јавном бележнику остави накнадни рок за обављање повереног посла, да посао повери другом јавном бележнику или да сам спроведе поступак, односно поједину процесну радњу.

Члан 30е

(1) Суд који је јавном бележнику поверио спровођење поступка или предузимање поједине процесне радње врши надзор над његовим радом.

(2) На захтев суда који му је поверио посао јавни бележник је дужан да му преда на увид све списе предмета и поднесе писмени извештај о свом раду.

Члан 30ж

(1) Суд доноси решење о одузимању повереног посла јавном бележнику који ради на штету странака, ствара им

сувишне трошкове, неоправдано одуговлачи поступак или када то налажу други оправдани разлози.

(2) Против решења о одузимању повереног посла није дозвољена жалба.

(3) Решењем о одузимању повереног посла суд наређује јавном бележнику да прекине сваки рад на предмету и да му достави све списе предмета.

(4) Решење о одузимању повереног посла суд доставља: јавном бележнику, учесницима у поступку, дисциплинском тужиоцу Јавнобележничке коморе и министру надлежном за послове правосуђа.

Члан 30з

Решење које је јавни бележник донео као повереник суда може се нападати правним лековима под истим условима и по истим правилима као да га је донео суд.

Члан 30и

- престао да важи -

ДРУГИ ДЕО

Посебни поступци

I. Уређење личних стања

Глава прва

Лишење пословне способности

Члан 31.

(1) У овом поступку суд испитује да ли су се стекли законски услови за лишење пословне способности пунолетног лица, одлучује о мери лишења пословне способности, одређује време за које ће се проверити да ли постоје разлози за даље трајање изречене мере и одлучује о враћању пословне способности када престану разлози за лишење пословне способности.

(2) Поступак за лишење, као и поступак за враћање пословне способности хитан је.

Члан 32.

(1) Поступак за лишење пословне способности суд покреће по службеној дужности, као и на предлог органа старатељства, супружника, ванбрачног партнера, детета или родитеља лица које треба лишити пословне способности.

(2) Поступак се покреће и по предлогу деде, бабе, брата, сестре, као и унука, ако са тим лицем живи у породичној заједници.

(3) Предлог за покретање поступка може да стави и само лице које треба лишити пословне способности, ако може да схвати значење и правне последице свог предлога.

Члан 33.

(1) Предлог мора да садржи чињенице на којима се заснива, као и доказе којима се те чињенице утврђују или чине вероватним.

(2) Ако поступак није покренуо орган старатељства, предлог мора да садржи и податке из којих произилази овлашћење за покретање поступка.

Члан 34.

(1) Ако лице, према којем је покренут поступак за лишење пословне способности, има непокретну имовину, суд ће без одлагања известити орган који води земљишну или другу јавну књигу о евиденцији непокретности ради забележбе поступка.

(2) О покретању поступка обавештава се и матичар који води матичну књигу рођених за то лице.

Члан 35.

(1) У овом поступку суд одлучује на основу расправе на рочишту.

(2) На рочиште се позивају, поред органа старатељства, лице према коме се поступак води, његов старалац, односно привремени заступник и предлагач.

Члан 36.

(1) Суд ће лично саслушати лице према коме се поступак води, а ако се исто налази у здравственој установи, саслушаће се обавезно у тој установи, где ће се одржати и рочиште.

(2) Суд уважава мишљење и ставове лица према коме се поступак води, у мери у којој је то могуће с обзиром на стање његовог менталног здравља.

(3) Суд може одустати од саслушања лица према коме се поступак води, само ако би то могло да буде штетно по његово здравље или ако саслушање уопште није могуће с обзиром на душевно или физичко стање тог лица.

Члан 37.

Суд је дужан да саслуша стараоца, односно привременог заступника, предлагача и друга лица која могу да дају потребна обавештења о животу и о понашању лица према коме се поступак води и о другим важним околностима. По потреби, суд ће податке о тим чињеницама прибавити од правних и других лица, која тим подацима располажу.

Члан 38.

(1) Лице према коме се поступак за лишење пословне способности води мора бити прегледано од најмање два лекара одговарајуће специјалности, који ће дати налаз и мишљење о стању менталног здравља и способности тог лица за расуђивање.

(2) Вештачење се врши у присуству судије, сем када се обавља у стационарној здравственој установи.

(3) Суд може решењем одредити да лице према коме се води поступак, привремено али најдуже 30 дана, буде смештено у одговарајућу здравствену установу, ако је то по мишљењу лекара неопходно да се утврди стање његовог менталног здравља, осим ако би тиме могле наступити штетне последице по његово здравље.

Члан 39.

(1) Против решења о смештају у здравствену установу могу изјавити жалбу лице према коме се поступак води и његов старалац, односно привремени заступник у року од три дана од достављања преписа решења.

(2) Лице према коме се поступак води може изјавити жалбу без обзира на стање свог менталног здравља.

(3) Жалба задржава извршење решења, ако суд из оправданих разлога, другачије не одлучи.

(4) Суд ће жалбу са списима без одлагања доставити другостепеном суду, који је дужан одлучити у року од три дана од дана пријема жалбе.

Члан 40.

(1) Кад нађе да постоје услови за лишење пословне способности, суд ће лице према коме се поступак води лишити пословне способности потпуно или делимично.

(2) У решењу којим је одлучио о лишењу пословне способности суд одређује рок у коме ће се проверити да ли постоје разлози за даље трајање изречене мере, а који не може бити дужи од три године.

(3) У решењу којим се лице делимично лишава пословне способности, суд је дужан да на основу резултата медицинског вештачења одреди врсту послова које то лице може самостално предузимати поред послова на које је законом овлашћено.

Члан 40а

(1) Против решења о лишењу пословне способности, лице које је лишено пословне способности може изјавити жалбу без обзира на стање свог менталног здравља у року од осам дана од дана када му је решење достављено.

(2) Другостепени суд је дужан да о жалби одлучи у року од осам дана од дана када му је жалба достављена.

Члан 41.

(1) Суд може одложити доношење решења о делимичном лишењу пословне способности због злоупотребе алкохола или других опојних средстава, ако се основано може очекивати да ће се лице, према коме се води поступак, уздржати од злоупотребе алкохола или других опојних средстава.

(2) Суд ће одложити доношење решења из става 1. овог члана ако се то лице по својој иницијативи или по предлогу суда подвргне лечењу у одређеној здравственој установи.

(3) Суд може да одложи доношење решења о лишењу пословне способности за време од шест до 12 месеци.

(4) Решење може да се опозове ако лице прекине лечење или буде отпуштено из здравствене установе због нарушавања реда.

Члан 42.

(1) Када истекне време проверавања, суд по службеној дужности испитује да ли и даље постоје разлози због којих је лице лишено пословне способности.

(2) Ако утврди да и даље постоје разлози за лишење пословне способности суд доноси решење којим утврђује да не постоје услови за враћање пословне способности.

(3) У решењу којим је утврдио да не постоје услови за враћање пословне способности суд одређује рок у коме ће се проверити да ли постоје разлози за даље трајање изречене мере, а који не може бити дужи од три године.

(4) Ако утврди да су престали разлози због којих је лице лишено пословне способности, суд доноси решење о враћању пословне способности.

Члан 42а

(1) Ако утврди да се стање менталног здравља лица потпуно лишеног пословне способности толико поправило да је довољно и делимично лишење пословне способности, суд одређује делимично лишење пословне способности.

(2) Ако утврди да се стање менталног здравља лица делимично лишеног пословне способности погоршало тако да су се стекли законски услови за потпуно лишење пословне способности, суд одређује потпуно лишење пословне способности.

(3) Суд је дужан да, у складу са утврђеним променама стања менталног здравља лица делимично лишеног пословне способности, повећа, односно смањи обим послова које оно може самостално да предузима поред послова на које је законом овлашћено.

Члан 42б

(1) Суд по службеној дужности или на предлог органа старатељства и лица из члана 32. овог закона, доноси решење о враћању пословне способности пре него што истекне време проверавања ако утврди да више не постоје разлози због којих је лице лишено пословне способности.

(2) Ако пре него што истекне време проверавања утврди да се стање менталног здравља лица које је потпуно лишено пословне способности толико поправило да је довољно и делимично лишење пословне способности, суд по службеној дужности или на предлог органа старатељства и лица из члана 32. овог закона одређује делимично лишење пословне способности.

(3) Ако пре него што истекне време проверавања утврди да се стање менталног здравља лица које је делимично лишено пословне способности променило, суд по службеној дужности или на предлог органа старатељства и лица из члана 32. овог закона доноси решење којим повећава, односно смањује обим послова које лице делимично лишено пословне способности може самостално да предузима поред послова на које је законом овлашћено.

Члан 43.

У поступку враћања пословне способности сходно се примењују одредбе ове главе о лишењу способности.

Члан 44.

Правноснажно решење о лишењу, као и решење о враћању пословне способности, суд ће доставити матичару ради уписа у матичну књигу рођених за то лице, органу који води земљишну или другу јавну књигу о евиденцији непокретности ако лице на које се решење односи има непокретност, као и органу старатељства.

Глава друга

- престала да важи -

Чл. 45. - 55.

- престали да важе -

Глава трећа

Проглашење несталог лица за умрло и доказивање смрти

Члан 56.

У овом поступку суд одлучује о проглашењу несталог лица за умрло и утврђује смрт лица за које о чињеници смрти нема доказа предвиђених законом.

Члан 57.

(1) За умрло може се огласити лице:

а) о чијем животу за последњих пет година није било никаквих вести, а од чијег је рођења протекло седамдесет година;

б) о чијем животу за последњих пет година није било никаквих вести, а околности под којима је нестало чине вероватним да више није у животу;

в) које је нестало у бродолому, саобраћајној несрећи, пожару, поплави, земљотресу или у каквој другој непосредној смртној опасности, а о чијем животу није било никаквих вести за шест месеци од дана престанка опасности;

г) које је нестало у току рата у вези са ратним догађајима, а о чијем животу није било никаквих вести за годину дана од дана престанка непријатељства.

(2) Рокови из тач. а) и б) рачунају се од дана када је по последњим вестима нестали несумњиво био жив, а ако се тај дан не може тачно утврдити, ти рокови почињу тећи завршетком месеца, односно године у којој је нестали по последњим вестима био жив.

Члан 58.

Предлог за проглашење несталог лица за умрло може поднети свако лице које за то има непосредни правни интерес, као и јавни тужилац.

Члан 59.

(1) Предлог мора да садржи чињенице на којима се заснива, као и доказе којима се те чињенице утврђују или чине вероватним.

(2) Ако поступак није покренуо јавни тужилац, предлог мора да садржи и податке из којих произилази правни интерес предлагача за проглашење несталог лица за умрло.

Члан 60.

(1) Суд, по пријему предлога, на погодан начин проверава да ли су испуњене основне претпоставке за покретање поступка. Ако на основу података у предлогу или извршене провере оцени да су те претпоставке испуњене, одредиће несталом лицу стараоца и о томе обавестити орган старатељства или ће позвати орган старатељства да му у одређеном року постави стараоца за заступање у поступку.

(2) Старалац је дужан да прикупља доказе о нестанку односно животу несталог лица и да их предлаже суду, а и сам суд ће по службеној дужности прибавити и извести доказе ради утврђивања чињенице да ли је нестало лице и кад умрло или је у животу.

Члан 61.

(1) Ако суд оцени да су испуњене основне претпоставке за покретање поступка, издаје оглас у коме ће навести битне околности случаја, позвати нестало лице, као и сваког другог ко ма шта зна о његовом животу да то без одлагања јави суду, и указати да ће суд по истеку три месеца од објављивања огласа у "Службеном гласнику Републике Србије" одлучити о предлогу.

(2) Оглас се објављује у "Службеном гласнику Републике Србије" и на огласној табли суда, а објавиће се на уобичајен начин и у месту у коме је нестало лице имало своје последње пребивалиште, односно боравиште.

Члан 62.

Ако предлагач по налогу суда у одређеном року не положи износ потребан за објављивање огласа сматраће се да је предлог повучен, осим ако је предлог поднео јавни тужилац.

Члан 63.

(1) По протеку рока од три месеца од објављивања огласа у "Службеном гласнику Републике Србије", ако се нестали не јави и нема трага да је у животу, суд ће заказати рочиште на које ће позвати предлагача и стараоца несталог лица и извешће потребне доказе.

(2) Ако утврди да је испуњен неки од услова из члана 57. овог закона и да резултати целокупног поступка поуздано указују да нестало лице није живо, суд ће донети решење којим ће прогласити да је то лице умрло.

Члан 64.

(1) У решењу којим се нестало лице проглашава за умрло значиће се дан, а по могућности и час, који се сматра као време смрти несталог.

(2) Као време смрти сматраће се дан за који се изведеним доказима утврди да је нестало лице умрло, односно дан који нестало лице вероватно није преживело. Ако не може да се утврди тај дан, сматра се да је смрт наступила првог дана по истеку рокова из члана 57. овог закона.

Члан 65.

Правноснажно решење о проглашењу несталог лица за умрло доставиће се матичару ради уписа у матичну књигу умрлих, суду надлежном за вођење оставинског поступка, органу старатељства и органу који води земљишну или другу јавну књигу о евиденцији непокретности, ако је лице проглашено за умрло имало непокретности.

Члан 66.

Ако се лице проглашено за умрло лично јави суду, суд ће, пошто утврди његов идентитет, без даљег поступка своје решење о проглашењу тог лица за умрло укинути.

Члан 67.

(1) Ако по доношењу решења о проглашењу несталог лица за умрло суд на било који начин сазна да је нестало лице живо, по службеној дужности покренуће и спровести поступак ради укидања тог решења.

(2) Суд ће овај поступак спровести и по предлогу органа и лица из члана 58. овог закона.

Члан 68.

Ако се по доношењу решења о проглашењу несталог лица за умрло сазна да је нестало лице умрло неког другог дана, а не оног који се по решењу има сматрати као дан смрти, суд ће на предлог сваког лица које има непосредни правни интерес и јавног тужиоца спровести поступак и у погледу датума смрти изменити своје раније решење.

Члан 69.

(1) О покретању поступка за укидање или измену решења о проглашењу несталог лица за умрло, суд ће обавестити надлежни орган старатељства и оставински суд пред којим је у току поступак расправљања заоставштине тог лица.

(2) Ако је заоставштина правноснажно расправљена, а обухватала је и непокретности, суд ће наредити забележбу поступка за укидање, односно измену решења о проглашењу несталог лица за умрло у земљишној или другој јавног књизи о евиденцији непокретности.

(3) Кад суд на основу изведених доказа одбије предлог за укидање, односно измену донетог решења о проглашењу несталог лица за умрло, обавестиће о томе надлежни орган старатељства, суд који расправља заоставштину и орган који води земљишну, односно другу јавну књигу о евиденцији непокретности, ради брисања извршене забележбе поступка.

Члан 70.

Ако смрт неког лица не може да се докаже исправом предвиђеном Законом о матичним књигама, свако лице које има непосредни правни интерес, као и јавни тужилац, могу поднети предлог суду да решењем утврди смрт тог лица.

Члан 71.

У поступку за доказивање смрти сходно ће се применити одредбе ове главе о проглашењу несталог лица за умрло, с тим што огласни рок не може бити краћи од 15 ни дужи од 30 дана.

Глава трећа а

УТВРЂИВАЊЕ ВРЕМЕНА И МЕСТА РОЂЕЊА

Члан 71а

(1) Лице које није уписано у матичну књигу рођених, а време и место свог рођења не може да докаже на начин предвиђен прописима којима се уређује вођење матичних књига, може суду поднети предлог за утврђивање времена и места рођења (доказивање рођења).

(2) Поред лица чије се рођење доказује, поступак за утврђивање времена и места рођења може покренути свако лице које за то има непосредни правни интерес, као и орган старатељства.

Члан 71б

За утврђивање времена и места рођења месно је надлежан сваки стварно надлежан суд.

Члан 71в

(1) Предлог за утврђивање времена и места рођења мора да садржи податке о имену и презимену лица чије се рођење доказује, његовом полу, времену и месту његовог рођења ако је познато, као и доказе којима се те чињенице могу утврдити или учинити вероватним.

(2) Ако постоје, у предлогу за утврђивање времена и места рођења треба навести и друге чињенице које могу олакшати суду да утврди време и место рођења (подаци о родитељима и другим блиским сродницима лица чије се рођење доказује, његовом супружнику, школовању, запослењу, промени боравишта и сл.).

(3) Предлог за утврђивање времена и места рођења који није поднело лице чије се рођење доказује, нити орган старатељства, мора да садржи чињенице из којих произлази да предлагач има правни интерес да покрене поступак за утврђивање времена и места рођења.

Члан 71г

(1) Пошто прими предлог за утврђивање времена и места рођења, суд налаже министарству надлежном за унутрашње послове и матичарима на чијем подручју је боравило лице чије се рођење доказује да провере да ли у њиховим евиденцијама постоје подаци о времену и месту рођења лица чије се рођење доказује и да о томе доставе извештај у року који не може бити дужи од 30 дана.

(2) Ако процени да је то целисходно, суд налаже и другим органима и установама које воде евиденције о физичким лицима да му пруже потребна обавештења.

(3) Ако суду не буде достављен извештај у остављеном року, сматра се да о лицу чије се рођење доказује нема

података у евиденцијама органа којима је наложено да изврше проверу.

(4) Ако има наговештаја да је лице чије се рођење доказује имало боравиште у страниој држави, суд доноси Решење о застоју поступка док не прибави потребна обавештења од надлежних органа стране државе у складу с правилима о међународној правној помоћи.

Члан 71д

(1) Пошто прими извештај, односно кад протекне рок за достављање извештаја, суд заказује рочиште на које позива предлагача и лице чије се рођење доказује и изводи потребне доказе.

(2) Да би утврдио време и место рођења лицу чије се рођење доказује суд мора да саслуша најмање два пунолетна сведока чији идентитет утврђује увидом у јавну исправу с фотографијом.

(3) Суд може одредити да лекар одговарајуће специјалности прегледа лице чије се рођење доказује и да налаз и мишљење о његовој старости.

Члан 71ђ

Решење којим се утврђује време и место рођења садржи: име и презиме лица чије се рођење доказује, његов пол, дан, месец, годину и час рођења, место рођења, као и податке о његовим родитељима ако су познати.

Члан 71е

Ако суд не може да утврди када је рођено лице чије се рођење доказује, сматра се да је оно рођено 1. јануара у 00:01 часова оне године за коју се на основу изведених доказа може узети да је вероватно година његовог рођења.

Члан 71ж

Ако суд не може да утврди где је рођено лице чије се рођење доказује, као место рођења сматра се седиште града, односно општине за коју се на основу изведених доказа може узети да је вероватно место рођења, а ако се место рођења не може утврдити на такав начин, сматра се да је лице чије се рођење доказује рођено у месту где је нађено, односно где је имало боравиште у време подношења предлога за утврђивање времена и места рођења.

Члан 71з

(1) Решење о времену и месту рођења суд је дужан да донесе у року од 90 дана од дана подношења предлога, а тај рок може бити продужен највише за 60 дана само ако је донето Решење о застоју поступка зато што су постојали наговештаји да је лице чије се рођење доказује имало боравиште у страниој држави.

(2) Против решења о времену и месту рођења може се изјавити жалба у року од осам дана од дана достављања.

(3) О жалби на Решење о времену и месту рођења веће вишег суда одлучује у року од 30 дана од дана пријема жалбе.

Члан 71и

У поступку за утврђивање времена и места рођења предлагач је ослобођен плаћања такса и других трошкова поступка, а трошкови вештачења у том поступку исплаћују се из средстава суда.

Члан 71ј

Правноснажно Решење о времену и месту рођења првостепени суд доставља надлежном матичару у року од осам дана од дана правноснажности, ради уписа чињенице рођења у матичну књигу рођених.

Члан 71к

(1) Правноснажност решења о времену и месту рођења не утиче на право овлашћених лица да у другом поступку утврђују породични статус лица чије је рођење доказано.

(2) Орган који је надлежан да спроведе поступак за стицање држављанства Републике Србије није везан правноснажним Решењем о времену и месту рођења.

Члан 71л

(1) Ако се накнадно утврди да је лице чије се рођење доказује већ уписано у матичну књигу рођених, суд који је донео Решење о времену и месту рођења по службеној дужности покреће и спроводи поступак ради стављања ван снаге тог решења.

(2) Правноснажно Решење о стављању ван снаге решења о времену и месту рођења првостепени суд у року од осам дана од дана правноснажности доставља надлежном матичару.

Члан 71љ

Ако учесник у поступку за утврђивање времена и места рођења сазна за нове чињенице или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих је могло другачије да се утврди време и место рођења, или постоје други услови за понављање поступка по правилима парничног поступка, неће се понављати поступак за утврђивање времена и места рођења, већ учесник своја права може да оствари у парничном поступку.

II. Уређење породичног односа

Глава четврта

Продужење родитељског права

Члан 72.

(1) У овом поступку суд одлучује о продужењу родитељског права после пунолетства детета, кад за то постоје законом одређени разлози.

(2) Поступак за продужење родитељског права је хитан, а покреће се на предлог законом овлашћених лица, односно органа.

(3) Дете у поступку заступа посебан старалац, одређен од суда или органа старатељства.

Члан 73.

(1) У овом поступку суд по службеној дужности испитује да ли су се стекли законски услови за продужење родитељског права, одређује време после којег се проверава да ли и даље постоје разлози за трајање изречене мере и одлучује о престанку продуженог родитељског права.

(2) Одлука о предлогу за продужење родитељског права доноси се на основу расправе на рочишту на које се позивају: орган старатељства, дете, старалац детета и његови родитељи, без обзира да ли су они покренули поступак. Родитељи се у том поступку обавезно саслушавају, а орган старатељства дужан је да да мишљење о целисходности продужења родитељског права.

(3) Душевно стање и способност детета утврђује се на начин одређен у члану 38. овог закона.

Члан 74.

Одредбе овог закона о лишењу и враћању пословне способности сходно се примењују на поступак за продужење родитељског права, поступак који суд спроводи када истекне време проверавања, као и на поступак по предлогу законом овлашћених лица и органа за доношење решења о престанку продуженог родитељског права, уколико овим или другим законом није друкчије одређено.

Глава пета

- престала да важи -

Глава шеста

Давање дозволе за ступање у брак

Члан 79.

У овом поступку суд одлучује о дозволи за закључење брака између одређених лица кад се због законом прописаних услова пуноважан брак између њих може закључити само на основу дозволе суда.

Члан 80.

(1) Поступак се покреће предлогом лица које не испуњава законом прописани услов за закључење пуноважног брака, а кад ни једно од лица која желе да закључе брак не испуњава прописани услов, поступак се покреће њиховим заједничким предлогом.

(2) За поступање по предлогу месно надлежан је суд на чијем подручју предлагач има пребивалиште или боравиште, а по заједничком предлогу суд на чијем подручју један од предлагача има, пребивалиште или боравиште.

Члан 81.

Предлог мора да садржи личне податке о лицима која желе да закључе брак, чињенице на којима се заснива и доказе о тим чињеницама. Ако је предлагач малолетан, предлог мора да садржи и податке о његовим родитељима.

Члан 82.

(1) Кад је предлог поднело малолетно лице, суд ће на погодан начин испитати све околности које су од значаја за утврђење да ли постоји слободна воља и жеља малолетника да закључи брак, као и да ли је малолетно лице достигло телесну и душевну зрелост потребну за вршење права и дужности у браку.

(2) Суд ће прибавити мишљење здравствене установе, оствариће одговарајућу сарадњу са органом старатељства, саслушаће подносиоца предлога, његове родитеље или стараоца, лице са којим малолетник намерава да закључи брак, а по потреби може да изведе и друге доказе и прибави друге податке. Ако оцени да је то потребно ради утврђивања одлучних чињеница суд ће све или поједине доказе извести на рочишту. Неће се саслушати родитељ који је лишен родитељског права, а суд ће по слободној оцени одлучити да ли ће саслушати родитеља који без оправданих

разлога не врши родитељско право.

(3) Суд ће, по правилу, саслушати малолетника без присуства осталих учесника.

(4) Суд је дужан да испита и лична својства, имовно стање и друге битне околности које се односе на лице са којим малолетник жели да закључи брак.

(5) По заједничком предлогу пунолетних лица, сродника по тазбини, односно усвојиоца и усвојеника, суд ће на погодан начин испитати оправданост предлога водећи рачуна о остваривању циљева брака и о заштити породице. Кад су заједнички предлог поднели усвојилац и усвојеник, суд ће претходно прибавити мишљење органа старатељства.

Члан 83.

У решењу којим се дозвољава закључење брака суд ће навести лична имена лица између којих се дозвољава закључење брака.

Члан 84.

Против решења којим се одбија предлог да се малолетном лицу дозволи закључење брака жалбу може да изјави само малолетник, и кад је поступак покренут заједничким предлогом.

Члан 85.

(1) Заједнички предлог за дозволу за ступање у брак предлагача могу да повуку до правноснажности решења.

(2) Сматраће се да је предлог повучен и кад од предлога одустане један од предлагача.

Члан 86.

Против правноснажног решења другостепеног суда, донесеног у овом поступку, ревизија није дозвољена.

III. Поступци за уређивање имовинских односа

Глава седма

Расправљање заоставштине

1. Опште одредбе

Члан 87.

У поступку за расправљање заоставштине суд утврђује ко су наследници умрлог, која имовина сачињава његову заоставштину и која права из заоставштине припадају наследницима, легатарима и другим лицима.

Члан 88.

(1) За расправљање заоставштине месно је надлежан суд на чијем је подручју оставилац у време смрти имао пребивалиште, односно боравиште (оставински суд).

(2) Ако оставилац у време смрти није имао ни пребивалиште ни боравиште на територији Републике Србије, надлежан је суд на чијем се подручју налази претежни део његове заоставштине.

Члан 89.

(1) Поступак се покреће по службеној дужности чим суд сазна да је неко лице умрло или да је проглашено за умрло.

Члан 90.

У поступку за расправљање заоставштине све изјаве и предлоге учесника, изузев изјава о одрицању од наслеђа, могу узимати на записник и судијски помоћници.

Члан 91.

(1) Привремене мере за обезбеђивање заоставштине може наредити суд на чијем је подручју оставилац умро, као и суд на чијем се подручју налази имовина оставиоца.

(2) Ако су решењем одређене мере за обезбеђење заоставштине, а услед одлагања изазваних жалбом постоји опасност да се извршење ових мера осујети, суд ће одлучити да жалба не задржава извршење.

2. Претходне радње

Члан 92.

(1) Кад је неко лице умрло или је проглашено за умрло, матичар који је надлежан да изврши упис смрти у матичну књигу умрлих дужан је да у року од 30 дана по извршеном упису достави оставинском суду извод из матичне књиге умрлих.

(2) Када прими извод из матичне књиге умрлих, оставински суд доноси решење којим поверава јавном бележнику да састави смртовницу.

(3) Састављање смртовнице поверава се јавном бележнику на чијем се службеном подручју налазило последње пребивалиште, односно боравиште оставиоца, а ако оставилац није имао пребивалиште, односно боравиште у Републици Србији, састављање смртовнице поверава се јавном бележнику на чијем се службеном подручју налази заоставштина или њен претежан део.

(4) Јавни бележник је дужан да потпуно смртовницу достави оставинском суду у року од 30 дана од дана када је примио решења којим му је поверено да саставља смртовницу.

(5) Ако јавни бележник није у могућности да прибави податке за састављање смртовнице, оставинском суду доставља смртовницу само са оним подацима којима располаже, износи разлоге због којих није могао да сачини потпуно смртовницу и наводи податке који би могли да послуже суду за проналажење наследника и имовине умрлог.

Члан 93.

(1) Смртовница се саставља на основу података добијених од сродника умрлог, од лица са којима је умрли живео, као и од других лица која могу пружити податке који се уносе у смртовницу.

(2) Смртовница се саставља и у случају кад умрли није оставио никакве имовине.

Члан 94.

(1) Ако је оставинском суду достављена непотпуна смртовница, суд може, према околностима, одлучити да сам састави смртовницу у суду или да то учини судијски помоћник ван суда.

(2) Суд може, кад је то целисходно, сам саставити смртовницу и кад је изводом из матичне књиге умрлих или другом јавном исправом доказана смрт неког лица или његово проглашење за умрло.

Члан 95.

(1) У смртовницу се уносе ови подаци: лично име умрлог, лично име једног од његових родитеља, занимање, датум рођења и држављанство умрлог, а за умрла лица која су била у браку и њихово презиме које су носили пре ступања у брак; дан, месец и година, место и по могућности час смрти; место у коме је умрли имао пребивалиште, односно боравиште; лично име, датум рођења, занимање, пребивалиште, односно боравиште супружника умрлог и брачне, ванбрачне и усвојене деце; лично име, датум рођења и пребивалиште, односно боравиште осталих сродника који би могли бити позвани на наслеђе на основу закона, као и лица која су позвана на наслеђе на основу тестаментa; приближна вредност непокретне имовине и посебно приближна вредност покретне имовине умрлог.

(2) По могућности, у смртовници ће се навести место где се налази имовина коју је умрли оставио; да ли има имовине за чије држање, чување или пријављивање постоје посебни прописи; да ли има готовог новца, хартија од вредности, драгоцености, штедних књижица или неких других важних исправа; да ли је умрли оставио дугова и колико; да ли је оставио писмени тестамент или уговор о доживотном издржавању или споразум о уступању или расподели имовине за живота и где се они налазе, а ако је умрли направио усмени тестамент онда лично име, занимање и боравиште сведока пред којим је усмени тестамент сачињен.

(3) У смртовници ће се посебно нагласити да ли се очекује рођење детета умрлог и да ли његова деца и супружник имају стараоца.

(4) Ако је пре оставиоца умро његов супружник, или које његово дете, или које друго лице које би могло бити позвано на наслеђе, у смртовници ће се назначити датум и место њихове смрти.

Члан 96.

(1) Попис и процену имовине умрлог врши јавни бележник на основу одлуке суда.

(2) Приликом састављања смртовнице јавни бележник врши попис и процену заоставштине и без одлуке суда ако то тражи наследник или легатар.

(3) Суд доноси одлуку о попису и процени кад то захтевају наследници, легатари или повериоци умрлог.

(4) Суд по службеној дужности доноси одлуку о попису и процени када се не зна за наследнике или за њихово боравиште, кад су наследници лица која услед малолетства, душевне болести или других околности нису способна да се сама старају о својим пословима, кад заоставштину треба да наследи Република Србија или у другим оправданим случајевима.

Члан 97.

(1) Попис ће обухватити: целокупну имовину која је била у поседу умрлог у време смрти, имовину која је припадала умрлом, а која се налази код другог лица са назначењем код кога се налази та имовина и по ком основу, као и имовина коју је држао умрли, а за коју се тврди да није његова.

(2) У попису имовине забележиће се потраживања и дугови умрлог.

Члан 98.

(1) Покретне ствари пописују се по врсти, роду, броју, мери, тежини или појединачно.

(2) Непокретности се пописују појединачно са назначењем места где се налазе, културе земљишта и земљишно-књижних података, ако су познати.

(3) Када се пописује непокретност, зграда или део зграде која није уписана у јавну књигу, у записник о попису уносе се подаци о катастарској парцели на којој се зграда или део зграде налази и наводе се подаци из исправа којима се доказује ванкњижна својина.

(4) Приликом пописивања имовине истовремено ће се назначити вредност појединих покретних и непокретних ствари које улазе у заоставштину.

Члан 99.

(1) Попис и процена врше се у присуству два пунолетна грађанина, а када је то потребно и уз суделовање вештака.

(2) Попису и процени може присуствовати свако заинтересовано лице.

Члан 99а

(1) Јавни бележник је дужан да записник о попису и процени имовине умрлог достави оставинском суду и сваком учеснику у поступку пописа и процене.

(2) Ако јавни бележник није пописао и проценио имовину умрлог, то може да учини судијски помоћник оставинског суда.

Члан 100.

(1) Сваки учесник у поступку пописа и процене имовине умрлог може да поднесе приговор на извршени попис и процену у року од осам дана од дана када је примио записник о попису и процени.

(2) Ако учесници приговоре попису или процени имовине, суд може одредити да попис и процену изврши други јавни бележник или судијски помоћник.

(3) Ако попис имовине није извршен, суд може на основу података заинтересованих лица сам утврдити имовину која улази у заоставштину.

Члан 101.

Кад се у заоставштини пронађу предмети за чије држање, чување или пријављивање постоје посебни прописи, са њима ће се после извршеног пописа поступити по тим прописима.

Члан 102.

(1) Када постоје околности које налажу нарочиту опрезност, суд на чијем подручју је оставилац умро, суд на чијем подручју се налази заоставштина и јавни бележник којем је поверено састављање смртовнице доноси по службеној дужности решење да се имовина или њен део предају на чување поузданом лицу, решење да се готов новац, драгоцености, хартије од вредности, штедне књижнице и друге важне исправе предају на чување суду или јавном бележнику на чијем подручју се налазе, као и решење о печачењу оставиочевог стана, појединих просторија у стану или других просторија које припадају оставиоцу (привремене мере за обезбеђење заоставштине).

(2) Привремене мере за обезбеђење заоставштине посебно се одређују када су наследници непознати или одсутни и када се утврди да ниједан од присутних наследника није способен да управља заоставштином, а нема законског заступника.

(3) Јавни бележник којем је поверено састављање смртовнице може одредити привремену меру за обезбеђење заоставштине док не преда смртовницу оставинском суду.

(4) Суд који је одредио привремену меру за обезбеђење заоставштине о томе обавештава оставински суд, који може ту меру изменити или ставити ван снаге.

(5) Одлуку којом се дозвољава да се скину печати са оставиочевих просторија може донети само оставински суд

Члан 103.

(1) Када је по овом закону потребно поставити привременог стараоца заоставштине, постављање ће извршити оставински суд.

(2) Пре постављања привременог стараоца суд ће, по могућности, затражити мишљење у погледу личности стараоца од лица која су позвана на наслеђе.

Члан 104.

Мере за обезбеђивање заоставштине може одредити оставински суд у току целог поступка за расправљање заоставштине.

3. Поступак са тестаментом

Члан 105.

Орган који саставља смртовницу провериће да ли је после умрлог остао писмени тестамент или исправа о усменом тестаменту и тестамент које је завешталац оставио доставиће суду заједно са смртовницом.

Члан 106.

(1) Кад суд утврди да је лице које је оставило тестамент умрло или да је проглашено за умрло, отвориће његов тестамент без повреде печата, прочитаће га и о томе саставити записник.

(2) Овако ће се поступити без обзира да ли је тестамент по закону пуноважан и без обзира да ли има више тестамената.

(3) Отварање и читање тестаamenta извршиће се у присуству два пунолетна грађанина, који могу бити и наследници.

(4) Проглашењу тестаamenta могу присуствовати наследници, легатари и друга заинтересована лица и тражити препис тестаamenta.

(5) Суд код кога се тестамент нађе и коме буде поднесен отвориће и прочитати тестамент иако је за расправљање заоставштине надлежан други суд или инострани орган.

Члан 107.

(1) Записник о проглашењу тестаamenta садржи: колико је тестамената нађено, који датум носе и где су нађени; ко их је предао суду или састављачу смртовнице; који су сведоци присуствовали отварању и проглашењу тестаamenta; да ли је тестамент предат отворен или затворен и каквим је печатом био запечаћен и садржину тестаamenta.

(2) Ако је приликом отварања тестаamenta примећено да је печат повређен или да је у тестаменту нешто брисано, прецртано и исправљано, или ако се што друго сумњиво нађе мора се и то у записнику навести.

(3) Записник потписује судија, записничар и сведоци.

(4) На проглашени тестамент суд ће ставити потврду о његовом проглашењу са назначењем датума проглашења, као и број и датуме осталих пронађених тестамената.

Члан 108.

(1) Ако је умрли направио усмени тестамент и о томе постоји исправа коју су сведоци својеручно потписали, суд ће садржину ове исправе прогласити по одредбама које важе за проглашење писменог тестаamenta.

(2) Ако такве исправе нема, сведоци пред којима је усмени тестамент изјављен, саслушаће се понаособ о садржини тестаamenta, а нарочито о околностима од којих зависи његова пуноважност, па ће се записник о саслушању ових сведока прогласити по одредбама које важе за проглашење писменог тестаamenta.

(3) Ако странка захтева да се сведоци усменог тестаamenta саслушају под заклетвом, или ако суд нађе да је такво саслушање потребно, одредиће рочиште за саслушање ових сведока, на које ће позвати предлагаче, а остала заинтересована лица само ако се тиме не би одуговлачило поступак.

Члан 109.

(1) Ако је писмени тестамент нестао или је уништен независно од оставиочеве воље, а међу заинтересованим лицима нема спора о ранијем постојању тог тестаamenta, о облику у коме је састављен, о начину настанка или уништења, као и о садржини тестаamenta, оставински суд ће саслушати сва заинтересована лица и по њиховим предлозима извести потребне доказе, па ће тај записник прогласити по одредбама које важе за проглашење писменог тестаamenta.

(2) Ако би заоставштину или њен део, кад не би било тестаamenta наследила Република Србија споразум заинтересованих лица о ранијем постојању тестаamenta, о његовом облику и садржини важи само уз сагласност надлежног јавног правобраниоца.

(3) Ако међу заинтересованим лицима има лица која нису способна сама да се старају о својим пословима, споразум из ст. 1. и 2. овог члана важи само уз сагласност органа старатељства.

Члан 110.

(1) Записник о проглашењу тестаamenta са изворним писменим тестаментом, односно са исправом о усменом

тестаменту или записником о саслушању сведока усменог тестаментa, доставиће се оставинском суду, а суд који је тестамент прогласио задржаће њихов препис.

(2) Изворни писмени тестамент, исправа о усменом тестаменту, записник о саслушању сведока усменог тестаментa, као и записник о садржини несталог или уништеног писменог тестаментa чуваће се у оставинском суду одвојено од других списа а њихов оверени препис приложиће се списима.

4. Поступак оставинског суда по пријему смртовнице

Члан 110а

(1) Ако по пријему смртовнице утврди да је за наслеђивање меродавно право Републике Србије, оставински суд може донети решење којим спровођење оставинског поступка поверава јавном бележнику.

(2) Оставински суд, ако за то не постоје сметње, поверава спровођење оставинске расправе јавном бележнику који је сачинио смртовницу.

Члан 111.

Ако је оставилац одредио извршиоца тестаментa, суд ће то овим саопштити и позвати га да у одређеном року изјави да ли се прима те дужности.

Члан 112.

(1) Ако се очекује рођење детета које би било позвано на наслеђе, оставински суд ће о томе обавестити орган старатељства.

(2) Ако орган старатељства друкчије не одреди, о правима још нерођеног детета стараће се један од његових родитеља.

Члан 113.

(1) Ако према подацима из смртовнице умрли није оставио имовину, оставински суд ће обуставити расправљање заоставштине.

(2) Суд ће тако поступити и у случају ако је умрли оставио само покретну имовину, а ни једно од лица позваних на наслеђе не тражи да се спроведе расправа.

(3) Ако је суд обуставио поступак због тога што се заоставштина састоји само из покретне имовине, лица позвана на наслеђе задржавају право да траже расправљање заоставштине.

Члан 114.

Кад се по одредби закона може тражити издвајање заоставштине од имовине наследника, суд ће на предлог овлашћених лица наредити то издвајање, примењујући при том сходно одредбе овог закона о привременим мерама за обезбеђење заоставштине.

5. Расправљање заоставштине

Члан 115.

(1) За расправљање заоставштине суд ће одредити рочиште.

(2) У позиву на рочиште суд ће заинтересована лица обавестити о покретању поступка и постојању тестаментa, ако постоји и позвати да одмах доставе суду писмени тестамент односно исправу о усменом тестаменту, ако се код њих налази или да назначе сведоке усменог тестаментa.

(3) Суд ће у позиву упозорити заинтересована лица да могу до окончања поступка дати суду изјаву да ли се примају наслеђа или се наслеђа одричу, а ако на рочиште не дођу или не дају изјаву - да се претпоставља да се прихватају наслеђа, и да ће суд о њиховим правима одлучити према подацима којима располаже. Посебно ће их упозорити да изјава о делимичном одрицању од наслеђа и изјава о одрицању од наслеђа под условом не производи правно дејство.

(4) По покретању поступка за расправљање заоставштине, ако је умрли оставио тестамент, суд ће обавестити и на рочиште позвати сва лица која би могла по закону полагати право на наслеђе.

(5) Ако је умрли поставио извршиоца тестаментa, суд ће и њега обавестити о покретању поступка.

Члан 116.

(1) Ако се не зна да ли умрли има наследника, суд ће огласом позвати лица која полажу права на наслеђе да се пријаве суду у року од године дана од објављивања огласа.

(2) Оглас ће се прибити на огласну таблу суда, објавити у Службеном гласнику Републике Србије, а по потреби и на други начин.

(3) На исти начин суд ће поступити ако је наследнику постављен привремени старалац због тога што је боравиште наследника непознато, а наследник нема пуномоћника, или због тога што се наследник или његов законски заступник, који немају пуномоћника, налази у иностранству, тако да се достављање није могло извршити.

(4) По истеку рока из става 1. овог члана, суд ће расправити заоставштину на основу изјаве постављеног староца и података којим суд располаже.

Члан 117.

(1) У поступку за расправљање заоставштине суд ће расправити сва питања која се односе на заоставштину, а нарочито о праву на наслеђе, о величини наслеђеног дела и о праву на легат.

(2) О овим правима одлучује суд, по правилу, пошто од заинтересованих лица узме потребне изјаве.

(3) О правима лица која нису дошла на рочиште а уредно су позвана суд ће одлучити према подацима којима располаже, узимајући у обзир њихове писмене изјаве које стигну до доношења одлуке.

(4) Приликом расправљања заоставштине заинтересована лица могу давати изјаве без присуства других заинтересованих лица и није потребно да се у сваком случају тим лицима даје прилика да се изјасне о изјавама других заинтересованих лица.

(5) Ако суд посумња да је лице, које по закону полаже право на наслеђе, једини или најближи сродник умрлог, саслушаће лица за која сматра да би могла имати једнако или јаче право на наслеђе, а та лица позваће и огласом по одредбама члана 116. овог закона.

Члан 118.

(1) Ако се наследник примио наслеђа или се одрекао наслеђа, мора изјаву о томе потписати он сам или његов заступник.

(2) Потпис на изјави о примању наслеђа или о одрицању од наслеђа, коју је писмено поднео суду, као и потпис на пуномоћју, морају бити оверени.

(3) У изјави треба навести да ли се наследник прима, односно одриче дела који му припада по закону или на основу тестаментa, или се изјава односи на нужни део.

(4) Изјаву о одрицању од наслеђа наследник може дати пред оставинским судом и пред сваким другим стварно надлежним судом. Ову изјаву са истим правним дејством наследник може дати и пред конзуларним представником или дипломатским представником Републике Србије који врши конзуларне послове.

(5) Приликом давања изјаве о одрицању наслеђа суд ће наследнике упозорити да се може одрећи наслеђа само у своје име.

Члан 119.

(1) Суд ће прекинути расправљање заоставштине и упутити странке да покрену парницу или поступак пред органом управе, ако су међу странкама спорне чињенице од којих зависи неко њихово право.

(2) Овако ће суд поступити ако су спорне чињенице од којих зависи право на наслеђе, а нарочито пуноважност или садржина тестаментa или однос наследника и оставиоца на основу кога се по закону наслеђује; чињенице од којих зависи основаност захтева надживелог супружника и потомака оставиоцевих који су живели са оставиоцем у истом домаћинству да им се из заоставштине издвоје предмети домаћинства, а који служе за задовољавање свакодневних потреба; чињенице од којих зависи величина наследног дела, нарочито урачунавање у наследни део; чињенице од којих зависи основаност искључења нужних наследника или основаност разлога за недостојност; чињеница о томе да ли се неко лице одрекло од наслеђа.

(3) Ако у наведеним случајевима не постоји спор о чињеницама, већ се странке споре о примени права, оставински суд расправиће правна питања у поступку за расправљање заоставштине.

Члан 120.

Ако међу странкама постоји спор о праву на легат или о другом праву из заоставштине, суд ће такође упутити странке да поведу парницу или поступак пред управним органом, али неће прекидати расправљање заоставштине.

Члан 121.

Ако се наследници споре било о чињеницама било о примени права, суд ће прекинути расправљање заоставштине и упутити странке да поведу парницу или поступак пред управним органом у овим случајевима: ако између наследника постоји спор о томе да ли нека имовина улази у заоставштину; ако између наследника постоји спор поводом захтева потомака оставиоцевих који су са њим живели у заједници да им се из заоставштине издвоји део који одговара њиховом доприносу у повећању вредности оставиоцеве имовине.

6. Решење о наслеђивању

Члан 122.

(1) Кад суд утврди којим лицима припада право наслеђа, огласиће та лица за наследнике решењем о наслеђивању.

(2) Ово решење мора да садржи: лично име умрлог, име једног од родитеља, занимање, датум рођења и држављанство умрлог, а за умрла лица која су била у браку и њихово презиме које су носили пре ступања у брак; означење непокретности са подацима из земљишних књига, као и означења покретних ствари са позивом на попис;

лично име, занимање и пребивалиште наследника, однос наследника према оставиоцу - да ли наслеђује као законски или тестаментални наследник, а ако има више наследника и део у коме учествују у наслеђу; да ли је и колико право наследника одложено због недospelог времена или је ограничено на извесно време, или је одложено због неиспуњења услова, или је зависно од раскидног услова, односно налога, који се имају сматрати као раскидни услов, или ограничено правом плодоуживања и у чију корист; лично име, занимање и пребивалиште лица којима је припао легат, плодоуживање тог права;

(3) Ако у поступку за расправљање заоставштине сви наследници споразумно предложе деобу и начин деобе, суд ће овај споразум унети у решење о наслеђивању.

Члан 123.

(1) Решење о наслеђивању доставиће се свим наследницима и легатарима, као и другим лицима која су у току поступка истакла захтев из заоставштине.

(2) Правноснажно решење о наслеђивању доставиће се надлежном органу управе.

Члан 124.

Кад буду поднети докази о извршењу и обезбеђењу обавезе које су наследнику наложене тестаментом у корист лица која нису способна да се сама старају о својим пословима или за постизање неке опште корисне сврхе, суд ће наредити да се у земљишну или другу јавну књигу изврше потребни уписи, као и да се овлашћеним лицима предају покретне ствари које се налазе на чувању код суда.

Члан 125.

Кад је право наследника или легатара одложено због недospelости времена или је ограничено на извесно време, или је одложено због још неиспуњеног услова или је зависно од раскидног услова, односно налога који се има сматрати као раскидни услов, суд ће по предлогу заинтересованог лица одредити привремене мере за обезбеђење односног дела заоставштине по одредбама закона који уређује извршење и обезбеђење, уколико тестаментом није друкчије одређено.

Члан 126.

(1) Ако наследници не оспоравају легат, суд може и пре доношења решења о наслеђивању, а на захтев легатара донети посебно решење о легату.

(2) У том случају сходно ће се примењивати одредбе о достављању правноснажног решења о наслеђивању надлежном органу управе, о уписима у земљишној књизи и о предаји покретних ствари које се налазе на чувању код суда.

Члан 127.

- престао да важи -

7. Наследно-правни захтев после правноснажности решења о наслеђивању

Члан 128.

(1) Ако се по правноснажности решења о наслеђивању или решења о легату пронађе имовина, за коју се у време доношења решења није знало да припада заоставштини, суд неће поново расправљати заоставштину већ ће ову имовину новим решењем расподелити на основу раније донесеног решења о наслеђивању.

(2) Ако раније није расправљана заоставштину, суд ће расправљати заоставштину само ако се пронађена имовина састоји из непокретности.

(3) Ако се пронађена имовина састоји из покретне имовине, суд ће расправити заоставштину само на захтев заинтересираних лица.

Члан 129.

(1) Ако се по правноснажности решења о наслеђивању или решења о легату пронађе тестамент суд ће га прогласити и доставити оставинском суду, а задржаће његов препис.

(2) Оставински суд неће поново расправљати заоставштину већ ће обавестити заинтересована лица о проглашењу тестаamenta и упозорити их да могу своја права на основу тестаamenta остварити у парничном поступку.

Члан 130.

(1) Ако по правноснажности решења о наслеђивању или решења о легату неко лице које није учествовало у поступку за расправљање заоставштине полаже право на заоставштину као наследник, оставински суд неће поново расправљати заоставштину, већ ће то лице упутити да своје право може да оствари у парничном поступку.

(2) Ако се који од наследника раније одрекао наслеђа, па се пронађе имовина за коју се време доношења решења није знало да припада заоставштини, суд ће га позвати ради давања наследничке изјаве и ако изјави да се прима наслеђа на тој имовини, суд ће поступити на начин одређено у ставу 1. овог члана.

Члан 131.

Када је расправљање заоставштине завршено правноснажним решењем о наслеђивању или решењем о легату, а постоје услови за понављање поступка по правилима парничног поступка, неће се обновити поступак за расправљање заоставштине, већ странке своја права могу остварити у парничном поступку.

Глава осма

Одређивање накнаде за експроприсану непокретност

Члан 132.

У овом поступку суд одређује накнаду за експроприсану непокретност кад корисник експропријације и ранији сопственик пред надлежним општинским органом управе нису закључили пуноважан споразум о накнади за експроприсану непокретност.

Члан 133.

(1) Ако корисник експропријације и ранији сопственик не закључе споразум о накнади за експроприсану непокретност у року од два месеца од дана правноснажности решења о експропријацији, или ако јавни правобранилац оцени да је њихов споразум закључен на штету корисника јавних средстава, општински орган управе надлежан за имовинско-правне послове дужан је да правноснажно решење о експропријацији са списима без одлагања достави надлежном суду.

(2) Ако надлежни орган управе не поступи у смислу става 1. овог члана, суд ће, на иницијативу учесника, сам затражити да му се правноснажно решење о експропријацији са списима достави.

Члан 134.

(1) Поступак одређивања накнаде за експроприсане непокретности покреће се и води по службеној дужности.

(2) Овај поступак је хитан.

(3) Ако ранији сопственик експроприсане непокретности у току поступка умре или изгуби парничну способност, а нема опуномоћеника или је његово боравиште непознато, суд ће му поставити привременог заступника и о томе без одлагања обавестити орган старатељства.

Члан 135.

О накнади за експроприсану непокретност суд расправља и одлучује у већу састављеном од једног судије, као председника већа и двојице судија поротника.

Члан 136.

(1) Суд ће одредити рочиште да би кориснику експропријације и ранијем сопственику дао могућност да се изјасне о облику и обиму, односно висини накнаде, као и о доказима о вредности непокретности који се прибављају по службеној дужности. Кад се по закону Република Србија, аутономна покрајина, односно јединица локалне самоуправе сматра корисником експропријације, а експропријација је извршена за потребе другог правног лица, на рочиште се као учесник позива и то правно лице.

(2) Суд ће на рочишту извести и друге доказе које учесници предложе, ако нађе да су од значаја за одређивање накнаде, а по потреби одредиће и вештачење.

(3) Ако корисник експропријације није Република Србија, аутономна покрајина, односно јединица локалне самоуправе, а суд оцени да је споразум о накнади у поступку пред надлежним органом управе закључен на штету корисника јавних средстава, на рочиште се позива и јавни правобранилац.

Члан 137.

(1) Пошто утврди све важеће чињенице, суд доноси решење којим одређује облик и обим, односно висину накнаде.

(2) Ако се корисник експропријације и ранији сопственик споразумеју о облику и обиму, односно висини накнаде, суд ће своје решење засновати на њиховом споразуму, уколико нађе да није у супротности са принудним прописима, јавним поретком и добрим обичајима.

(3) Решење из става 2. овог члана доставља се јавном правобраниоцу и кад није учествовао у поступку његовог доношења.

Члан 138.

(1) Ако се корисник експропријације и ранији сопственик споразумеју да се накнада за експроприсану зграду или стан одреди у облику давања друге зграде или стана, споразумом ће одредити и рок за извршење узајамних обавеза. Ако тај рок не одреде, суд ће решењем о накнади одредити рок у складу са одговарајућом одредбом Закона о експропријацији о иселењу из експроприсане зграде, односно стана као посебног дела зграде.

(2) Одредба става 1. овог члана сходно се примењује и на земљорадника, кад му је, по споразуму са корисником експропријације или на његов захтев, накнада за експроприсано пољопривредно земљиште одређена давањем у својину друге непокретности.

Члан 139.

Трошкове поступка сноси корисник експропријације, осим трошкова који су изазвани неоправданим поступцима ранијег сопственика.

Члан 140.

Одредбе овог закона о поступку одређивања накнаде за експроприсану непокретност сходно се примењују и у другим случајевима када се ранијем сопственику по закону признаје право на накнаду за непокретност на којој је изгубио право својине, или друго стварно право.

Глава девета

Уређење управљања и коришћења заједничке ствари

Члан 141.

У овом поступку суд уређује начин управљања и коришћења заједничке ствари сувласника, сукорисника и других суддржалаца исте ствари (заједничари).

Члан 142.

(1) Поступак може да покрене сваки заједничар који сматра да је повређен у праву управљања или коришћења заједничке ствари.

(2) Предлог мора да обухвати све заједничаре, да садржи потребне податке о заједничкој ствари која је предмет поступка, као и разлога због којих се поступак покрене.

(3) Предлог се подноси суду на чијем подручју се заједничка ствар налази, а ако се ствар налази на подручју више судова, предлог се може поднети сваком од тих судова.

Члан 143.

(1) По пријему предлога суд ће заказати рочиште на које ће позвати све заједничаре, указаће им на могућности и помоћи им да споразумно уреде начин управљања, односно коришћења заједничке ствари.

(2) Споразум заједничара суд ће унети у записник као судско поравнање ако се заједничари са тим сагласе пошто им суд предочи природу и правно дејство судског поравнања.

Члан 144.

(1) Ако се заједничари не споразумеју, суд ће извести потребне доказе и на основу резултата целокупног поступка донети решење којима ће уредити начин коришћења или управљања заједничком ствари по одговарајућим законским прописима материјалног права, водећи рачуна о њиховим посебним и заједничким интересима.

(2) Кад се предлогом тражи уређење коришћења заједничког стана или пословних просторија, суд ће нарочито уредити које ће просторије заједничари користити посебно, а које заједнички, како ће се користити заједничке просторије, као и како ће се сносити трошкови коришћења просторија.

Члан 145.

(1) Кад је међу заједничарима спорно право на ствар која је предмет поступка или је споран обим права, суд ће упутити предлагача да у одређеном року покрене парницу, или поступак пред управним органом, ради решења спорног права, односно правног односа.

(2) Ако предлагач покрене поступак на који је упућен, суд ће прекинути поступак по предлогу од окончања тог поступка, а ако поступак у одређеном року не покрене, сматраће се да је предлог повукао.

(3) Суд може привремено, до доношења одлуке надлежног органа, уредити односе заједничара у погледу управљања, односно коришћења заједничке ствари кад то околности случаја захтевају, а нарочито да би се спречила знатнија штета, самовлашће или очита неправда за поједине супарничаре.

(4) Одредбе става 3. овог члана примениће се и кад су заједничари суддржаоци ствари који не располажу доказима о законитом основу стицања државине.

Члан 146.

(1) Правноснажност решења донесеног у овом поступку не спречава учеснике да у парници или поступку пред

управним органом остварују захтеве у односу на ствар о чијем управљању, односно коришћењу је решењем одлучено.

(2) Против решења није дозвољена ревизија.

Члан 147.

(1) Одредбе ове главе закона примењују се и на сопственике посебних делова зграде у погледу управљања и коришћења заједничких делова зграде који служе згради као целини или само неким посебним деловима зграде, у ком случају се заједничарима сматрају само сопственици тих делова зграде, ако се уређењем њихових узајамних односа не дира у права сопственика других делова зграде.

(2) Односи између сопственика посебних делова зграде уређују се у складу са законским прописима о правима на посебним деловима зграде.

Глава десета

Деоба заједничких ствари или имовине

Члан 148.

У овом поступку суд одлучује о деоби и начину деобе заједничких ствари или имовине.

Члан 149.

(1) Поступак деобе заједничке ствари или имовине може покренути сваки заједничар, а предлог мора обухватити све заједничаре.

(2) Предлог мора да садржи податке о предмету деобе и уделима заједничара, о заједничарима, као и о другим лицима која на предмету деобе имају неко стварно право. За непокретности морају се навести земљишнокњижни подаци и приложити одговарајући писмени докази о праву својине, праву службености и другим стварним правима.

(3) Предлог се подноси суду на чијем се подручју ствар или имовина налази, а ако се заједничке ствари или имовина налазе на подручју више судова, надлежан је сваки од тих судова.

Члан 150.

(1) Ако суд, поступајући по предлогу, утврди да је међу заједничарима спорно право на ствари које су предмет деобе или право на имовину, удео у заједничким стварима, односно имовини или је спорно које ствари, односно права улазе у заједничку имовину, прекинуће поступак и упутити предлагача да у одређеном року покрене парницу.

(2) Ако предлагач у одређеном року не покрене поступак, сматраће се да је предлог повукао.

Члан 151.

(1) Суд ће по пријему предлога заказати рочиште на које ће позвати све заједничаре и лица која на предмету деобе имају неко стварно право.

(2) Сваки учесник може предложити да се на рочиште позову и друга лица чији би интереси могли бити деобом повређени. Ако заједничари не оспоре њихова права, унеће се и то у записник и узети у обзир приликом доношења одлуке о деоби.

Члан 152.

Ако учесници у току поступка постигну поравнање о условима и начину деобе, суд ће поравнање унети у записник настојећи да се поравнањем уреде сва спорна питања између заједничара, као и стварна права других лица на предметима деобе и права осталих лица према заједничарима у вези са извршеном деобом.

Члан 153.

(1) Ако учесници не постигну споразум о начину деобе, суд ће их саслушати, извешће потребне доказе, а кад је то нужно и вештачење, па ће, на основу резултата целокупног поступка, у складу са одговарајућим законским прописима материјалног права донети решење о деоби и начину деобе заједничке ствари или имовине, настојећи да задовољи оправдане захтеве и интересе заједничара.

(2) При одлучивању коме треба да припадне одређена ствар, суд ће нарочито имати у виду посебне потребе одређеног учесника због којих та ствар треба да припадне управо њему.

Члан 154.

(1) Решење о деоби садржи: предмет, услове и начин деобе, податке о физичким деловима ствари и правима који су припали сваком од заједничара, као и њихова права и обавезе утврђене деобом.

(2) Решењем о деоби суд ће одлучити и о начину остваривања службености и других права на деловима ствари, која је физички подељена између заједничара.

Глава једанаеста

Уређење међа

Члан 155.

У овом поступку суд утврђује границу између суседних непокретности кад су међни знаци уништени, оштећени или померени, а суседи не могу споразумно да утврде границу.

Члан 156.

(1) Предлог за уређење међа између суседних земљишних парцела може поднети сваки од сопственика, односно корисника тих парцела, а кад је то законом одређено и овлашћени орган.

(2) Предлог мора да садржи податке о сопственицима, односно корисницима суседних парцела и о земљишним парцелама између којих се међа уређује, са ознакама тих парцела из земљишних и других књига, као и разлоге због којих се поступак покреће.

Члан 157.

(1) По пријему предлога, суд може заказати рочиште у суду на које ће позвати учеснике ради покушаја споразумног уређења међа.

(2) Ако се учесници не споразумеју, суд ће заказати рочиште на лицу места на које ће, поред учесника, позвати вештака геометра, а по потреби и сведоке на које су се учесници у предлогу или на рочишту пред судом позвали.

(3) Уз позив за рочиште учесницима се налаже да понесу све исправе и скице и друге доказе од значаја за уређење међе, а по могућству да поведу и сведоке. У позиву учесници ће се упозорити на последице недоласка на рочиште.

Члан 158.

(1) Ако предлагач не дође на рочиште, а био је уредно позван, рочиште ће се одржати уколико то предложи неко од осталих учесника.

(2) Ако нико не предложи одржавање рочишта, сматра се да је предлагач повукао предлог.

Члан 159.

(1) Ако међу учесницима постоји спор о међашкој површини чија вредност не прелази 800.000 динара, суд ће решити у поступку уређења међе на основу јачег права, а ако то није могуће, на основу последњег мирног поседа. Уколико се спор не може решити ни на овај начин, суд ће међашку површину поделити по правичности.

(2) Суд ће поступити на овај начин без обзира на вредност међашке површине, кад се учесници тако споразумеју.

Члан 160.

Ако међу учесницима постоји спор о међашкој површини чија вредност прелази 800.000 динара, а не постигну споразум у смислу члана 159. став 2. овог закона, суд ће упутити предлагаче на парницу и обуставиће ванпарнични поступак.

Члан 161.

(1) На рочишту за уређење међа суд ће на лицу места утврдити граничну линију између земљишних парцела учесника и обележити је граничним знацима.

(2) О радњама предузетим на рочишту за уређење међа саставља се записник у који се уноси нарочито: опис и скица затеченог стања, садржај и изјава учесника, вештака и сведока, као и опис и скица стања успостављеног уређењем међа.

Члан 162.

У решењу о уређењу међа суд описује граничну линију између земљишних парцела учесника, позивајући се на скицу успостављеног стања која је саставни део решења.

Члан 163.

Против правноснажног решења другостепеног суда донесеног у овом поступку ревизија није дозвољена.

Глава дванаеста

Исправе

1. Надлежност за састављање исправе

Члан 164.

(1) За састављање исправе о правном послу, изјави воље, правној и другој радњи (у даљем тексту: исправа) надлежан је јавни бележник.

(2) Законом се може предвидети да исправе о појединим правним пословима саставља суд.

(3) Правила овог закона сходно се примењују и на састављање исправа за које је посебним законом предвиђено да се сачињавају у суду.

Члан 165.

(1) Исправу може саставити сваки јавни бележник, независно од тога где учесник има пребивалиште, односно боравиште, где се налази седиште учесника који је правно лице или добро које је предмет правног посла.

(2) Исправу о правном послу којим уз накнаду или без накнаде врши пренос права својине на непокретности са једног на друго лице може саставити само онај јавни бележник на чијем се службеном подручју та непокретност налази.

(3) Тестамент којим се располаже непокретностима може саставити сваки јавни бележник независно од тога где се непокретност налази.

2. Поступак за састављање исправе

Члан 166.

(1) Исправа се саставља у канцеларији јавног бележника.

(2) Исправа се може саставити изван јавнобележничке канцеларије ако је учеснику због старости или болести тешко да приступи јавном бележнику или ако за то постоје други оправдани разлози.

(3) Јавни бележник саставља исправе само у границама свог службеног седишта, осим ако законом није предвиђено другачије.

(4) Ако јавни бележник без оправданог разлога састави исправу изван своје јавнобележничке канцеларије или изван граница свог службеног седишта то није разлог ништавости правног посла, нити сачињеној исправи одузима својство јавне исправе.

(5) Исправе које јавни бележник који је именован за службено подручје на територији Републике Србије састави изван Републике Србије не производе правно дејство, осим ако посебним прописом није предвиђено другачије.

Члан 167.

(1) Пре него што приступи састављању исправе, јавни бележник утврђује идентитет учесника и његову пословну способност, а ако исправу саставља заступник, онда и његово овлашћење за заступање.

(2) Поступање јавног бележника приликом утврђивања овлашћења за заступање ближе се уређује Јавнобележничким пословником.

(3) Ако заступник не може да докаже своје овлашћење за заступање, јавни бележник одбија да предузме тражену службену радњу.

Члан 168.

(1) Јавни бележник утврђује идентитет учесника увидом у његову личну карту, путну исправу, возачку дозволу или други службени документ са фотографијом, а ако то није могуће, саслушањем два сведока идентитета.

(2) Јавни бележник утврђује идентитет заступника на исти начин као и идентитет учесника.

(3) Поступање јавног бележника приликом утврђивања идентитета ближе се уређује Јавнобележничким пословником.

Члан 169.

(1) Сведок идентитета може бити свако пунолетно лице које је способно да јавном бележнику пружи потребне податке о идентитету учесника.

(2) Идентитет сведока идентитета јавни бележник утврђује увидом у његову личну карту, путну исправу, возачку дозволу или други службени документ са фотографијом.

Члан 170.

(1) Ако учесник не може да докаже свој идентитет на начин предвиђен законом, јавни бележник одбија да сачини исправу.

(2) Јавни бележник одбија да сачини исправу и ако након увида у поднети службени документ, односно након саслушања сведока идентитета није стекао уверење да је учесник лице за које се издаје.

Члан 171.

(1) Учесник може упознати јавног бележника са садржином правног посла, изјаве воље и друге правне радње о којој жели да сачини исправу на било који начин (на пример: усмено, писмено или електронском поштом).

(2) Јавни бележник је дужан да изјаву учесника верно унесе у исправу, по могућности његовим речима, пазећи при томе да воља учесника буде јасно изражена.

(3) Исправа се пише у складу с прописима који уређују форму јавнобележничког записа.

Члан 172.

(1) Јавни бележник је дужан да објасни странкама смисао правног посла, да им укаже на његове последице и да испита да ли је правни посао дозвољен, односно да није у супротности са принудним прописима, јавним поретком и добрим обичајима.

(2) Ако утврди да нису испуњени услови из става 1. овог члана, јавни бележник решењем одбија да састави исправу.

(3) Ако утврди да правни посао о коме учесник жели да сачини исправу садржи нејасне, неразумљиве или двосмислене одредбе јавни бележник је дужан да учесника на то упозори.

(4) Ако учесник остане при својој изјави и после упозорења, у исправу се уноси упозорење јавног бележника, а ако се учесник противи уношењу упозорења, јавни бележник одбија да састави исправу.

Члан 173.

(1) Исправа мора бити прочитана учеснику у присуству јавног бележника.

(2) Пошто се учеснику прочита исправа, он усмено изјављује да је његова воља у свему верно унета и потписује се (признавање исправе).

(3) Учесник може захтевати да лично прочита исправу пре него што је призна и потпише.

(4) На самој исправи, непосредно изнад дела где се потписују учесник и други субјекти у поступку, јавни бележник уноси напомену да су обављене све прописане радње.

Члан 174.

(1) Учеснику који није у стању да говори исправа мора бити прочитана у присуству јавног бележника и једног позваног сведока.

(2) Пошто је учеснику који није у стању да говори прочитана исправа, он признаје исправу тако што климањем главом или на неки други несумњив начин даје потврдан одговор на питање јавног бележника да ли је његова воља у свему верно унета и потписује је.

Члан 175.

(1) Учесник који није у стању да чује мора лично прочитати исправу у присуству јавног бележника и једног позваног сведока.

(2) Пошто прочита исправу, учесник је признаје и потписује.

Члан 176.

(1) Ако учесник услед слабовидости, неписмености или неког другог разлога није у стању да чита или пише, исправа му мора бити прочитана у присуству јавног бележника и два позвана сведока.

(2) Пошто је учеснику који није у стању да чита и пише прочитана исправа, он је признаје и потписује.

Члан 177.

(1) Ако учесник не зна језик који је у службеној употреби, исправа му мора бити прочитана преко судског преводиоца у присуству јавног бележника и два позвана сведока која уз службени језик знају и језик учесника.

(2) Идентитет судског преводиоца којег не познаје лично и по имену јавни бележник утврђује увидом у његову личну карту, путну исправу, возачку дозволу или други службени документ с фотографијом.

(3) Судски преводилац својим потписом и печатом на исправи потврђује да је учеснику верно пренео садржину исправе и све одговоре и објашњења јавног бележника.

(4) Поступање јавног бележника приликом утврђивања овлашћења судског преводиоца ближе се уређује Јавнобележничким пословником.

Члан 178.

(1) Учеснику који није у стању да чује, а услед слабовидости, неписмености или неког другог разлога не може ни да чита, исправа мора бити прочитана преко тумача, у присуству јавног бележника и два позвана сведока.

(2) Позвани сведоци могу бити само она лица која знају језик на којем је састављена исправа и која могу да се споразумеју са учесником.

(3) Идентитет тумача којег не познаје лично и по имену јавни бележник утврђује увидом у његову личну карту, путну исправу, возачку дозволу или други службени документ с фотографијом.

(3) Тумач својим потписом и печатом на исправи потврђује да је учеснику верно пренео садржину исправе и све одговоре и објашњења јавног бележника.

(4) Поступање јавног бележника приликом утврђивања овлашћења тумача ближе се уређује Јавнобележничким пословником.

Члан 179.

(1) Учесник који није у стању да се потпише ставља на исправу отисак кажипрста десне руке.

(2) Учесник који нема кажипрст десне руке ставља на исправу отисак првог од прстију десне руке који има, и то следећим редоследом: средњи прст, прстењак, мали прст и палац, а ако нема десну шаку онда на исправу ставља отисак једног од прстију леве руке по истом редоследу.

(3) Ако учесник није у стању да стави отисак прста, њега потписује један од позваних сведока.

(4) Јавни бележник уписује у исправу напомену о томе како је учесник потписао исправу.

Члан 180.

(1) Карте, скице, планови, технички цртежи, узорци и слични прилози које садржи исправа дају се учеснику да их лично прегледа.

(2) На самој исправи, непосредно изнад места на којем се потписују учесници и други субјекти у поступку, јавни бележник уноси напомену да је учесник прегледао прилоге.

(3) Учеснику који није у стању да види, садржина прилога мора бити описана у присуству јавног бележника и два позвана сведока.

Члан 181.

(1) Ако правни посао о коме се саставља исправа упућује на другу исправу која је састављена, односно потврђена пред судом или јавним бележником, исправа на коју је упућено не чита се учеснику који је изјавио да му је њена садржина позната.

(2) На самој исправи, непосредно изнад места на којем се потписују учесници и други субјекти у поступку, јавни бележник уноси напомену да је учесник изјавио да му је позната садржина исправе на коју је упућено.

(3) На исти начин се поступа када правни посао упућује на законе и друге правне прописе, судске одлуке и друге појединачне акте државних органа или организација којима је поверено вршење јавних овлашћења.

Члан 182.

(1) Идентитет позваног сведока јавни бележник утврђује увидом у његову личну карту, путну исправу, возачку дозволу или други важећи службени документ с фотографијом.

(2) Позвани сведок мора бити пунолетан, потпуно пословно способан, писмен и мора знати језик на којем се саставља исправа.

(3) Позвани сведок не може бити лице:

- које ради у јавнобележничкој канцеларији или које је у служби код јавног бележника;

- које је јавном бележнику, односно учеснику крвни сродник у правој линији, побочни сродник закључно са четвртим степеном сродства, тазбински сродник закључно с другим степеном сродства, сродник по усвојењу, супружник, бивши супружник, ванбрачни партнер, бивши ванбрачни партнер, старалац, бивши старалац, штићеник или бивши штићеник;

- које је заступник, односно одговорно лице у правном лицу на чији правни положај непосредно или посредно може утицати правни посао о којем се саставља исправа;

- на чији правни положај непосредно или посредно може утицати правни посао о којем се саставља исправа.

(4) Позвани сведок својеручним потписом на исправи потврђује како су обављене радње којима је присуствовао.

3. Посебна правила за тестамент

Члан 183.

(1) Исправу о тестаменту може сачинити судија по казивању завештаоца (судски тестамент).

(2) На састављање судског тестаента сходно се примењују правила овог закона о састављању исправа уколико није прописано другачије овим законом или посебним законом којим се уређује наслеђивање.

(3) За састављање судског тестаента месно је надлежан сваки стварно надлежан суд.

(4) Судски тестамент се саставља у суду, а ван суда ако завешталац није способан да дође у суд или ако за то постоје други оправдани разлози.

(5) Јавни бележник приликом састављања јавнобележничког записа о тестаменту, односно судија приликом састављања судског тестаента дужан је да поучи завештаоца о прописима којима се уређује право на нужни део.

4. Потврђивање исправе

Члан 184.

(1) За потврђивање садржине исправе (солемнизација) надлежан је јавни бележник.

(2) Законом се може предвидети да се садржина појединих приватних исправа потврђује у суду.

Члан 185.

(1) Потврђивање исправе врши се према одредбама закона којим се уређује јавнобележничка делатност.

(2) На поступак потврђивања исправе сходно се примењују одредбе овог закона о састављању исправа.

5. Чување исправе

Члан 186.

Суд је дужан примити на чување исправу кад је то потребно ради обезбеђења одређених имовинских или других права, или кад је законом за поједине врсте исправа то изричито одређено.

Члан 187.

(1) Исправа се може предати на чување сваком стварно надлежном суду.

(2) Идентитет подносиоца исправе утврђује се према одредбама овог закона којима се уређује утврђивање идентитета учесника у поступку састављања исправе.

Члан 188.

(1) О пријему исправе на чување суд саставља записник у који се уноси како је утврђен идентитет подносиоца исправе на чување, као и врста и назив примљене исправе.

(2) Исправа примљена на чување се ставља у посебан омот, запечати и чува одвојено од осталих списа.

Члан 189.

Кад прими на чување тестамент који није састављен у суду, завешталац га предаје лично суду у отвореном или затвореном омоту.

Члан 190.

Ако се на чување предаје отворен тестамент, судија ће га прочитати завештаоцу и указати му на евентуалне недостатке због којих тестамент не би био пуноважан.

Члан 191.

(1) Ако су сведоци усменог тестаamenta поднели суду писмено које садржи вољу завештаоца, суд ће пријем оваквог писмена записнички утврдити, ставити у посебан омот и запечатити.

(2) Овако ће суд поступити и кад сведоци усменог тестаamenta дођу у суд да усмено понове изјаву завештаоца.

(3) Приликом узимања изјаве сведока, суд ће настојати да утврди изјаву воље завештаоца, а поред тога испитаће и околности од којих зависи пуноважност усменог тестаamenta.

Члан 192.

Суд ће подносиоцу исправе издати потврду о пријему исправе на чување у суду.

Члан 193.

Ако се исправа о тестаменту, осим судског тестаamenta, преда на чување суду на чијем подручју завешталац нема пребивалиште, суд је дужан да о томе одмах извести суд на чијем подручју завешталац има пребивалиште.

Члан 194.

(1) Исправа која се налази на чувању код суда вратиће се подносиоцу исправе на његов захтев.

(2) Исправа ће се вратити и његовом пуномоћнику који има оверено пуномоћје за тај посао.

(3) О враћању исправе саставиће се записник у коме ће се навести начин на који је утврђен идентитет лица коме се враћа исправа.

(4) Ако се исправа враћа пуномоћнику, пуномоћје ће се приложити записнику и задржати у суду.

6. Поништавање исправе

Члан 195.

(1) У поступку за поништавање домаће исправе на којој се непосредно заснива неко материјално право и чије је поседовање нужно за остваривање тога права може се прогласити у судском поступку да је изгубила своју важност ако је изгубљена, украдена, изгорела или на било који други начин нестала или уништена, осим ако је законом забрањено поништење такве справе.

(2) Под условима из става 1. овог члана може се поништити и исправа на којој се заснива неко нематеријално

право, ако не постоје подаци на основу којих надležни орган, односно организација може да изда дупликат те исправе.

Члан 196.

(1) О предлогу за поништење исправе коју је издао државни и други орган, односно организација или лице којем је поверено вршење јавних овлашћења, одлучује надležни суд на чијем се подручју налази седиште издаваоца исправе.

(2) О поништењу исправе, кад је у исправи назначено место испуњења обавезе, одлучује искључиво суд на чијем се подручју налази место испуњења обавезе.

(3) О предлогу за поништење исправе за коју се надležност не може одредити на основу ст. 1. и 2. овог члана одлучује суд на чијем се подручју налази седиште, односно пребивалиште, односно боравиште предлагача.

Члан 197.

(1) Предлог за поништење исправе може да поднесе свако лице које је на основу те исправе овлашћено да остварује неко право или има правни интерес да се нестала исправа поништи.

(2) Предлог за поништење исправе из члана 195. став 1. овог закона садржи нарочито: битне састојке исправе (врста исправе, фирма, односно назив и седиште или име и пребивалиште издаваоца исправе, износ обавезе, место и датум издавања исправе, место испуњења обавезе, да ли гласи на име, или по наредби или на доносиоца), чињенице из којих произилази да је предлагач овлашћен да поднесе предлог и да постоји вероватноћа да је исправа нестала или уништена.

(3) Предлог за поништење исправе из члана 195. став 2. овог закона садржи нарочито: назив и седиште органа, односно организације која је издала исправу, врсту исправе, садржину исправе, место и датум издавања исправе, као и доказе да је та исправа била издата и уверење издаваоца исправе да не постоје подаци на основу којих може издати ту исправу.

(4) Уз предлог се прилаже и препис исправе ако постоји.

(5) Једним предлогом се може захтевати поништење више исправа под условом да је исти суд месно надležан.

Члан 198.

(1) Ако при претходном испитивању предлога суд нађе да нису испуњене претпоставке за покретање поступка за поништење исправе, предлог ће решењем одбацити.

(2) Испитивање се обавља на основу навода у предлогу и чињеница које су суду познате.

Члан 199.

Ако предлог не одбаци, суд ће наложити издаваоцу исправе и повериоцу да се у одређеном року изјасне да ли је исправа чије се поништење захтева била издата и да ли постоје и које сметње за спровођење поступка.

Члан 200.

(1) По пријему изјашњења лица из члана 199. овог закона, суд ће огласом објавити покретање поступка за поништење исправе.

(2) Оглас садржи нарочито: битне састојке исправе потребне за њено идентификовање, рок у коме се имају поднети пријаве или приговори против предлога, (огласни рок), позив да се исправа покаже суду или извести суд о лицу и пребивалишту лица које држи исправу, упозорење да ће се исправа судски поништити ако се у огласном року са предметном исправом не пријави суду или не стави приговор против предлога за поништење исправе, упозорење да дужник по овој исправи не може пуноважно испунити своју обавезу, нити обновити или заменити исправу, нити издати нове купоне или талоне, као и да ималац не сме пренети права из ове исправе.

(3) Ако се покреће поступак за поништење исправе из члана 195. став 2. овог закона, оглас из става 2. овог члана садржи нарочито: назив издаваоца исправе, врсту исправе и њену битну садржину, рок у коме се имају поднети приговори против предлога, упозорење да ће се исправа судски поништити ако се у огласном року не стави приговор против предлога за поништење исправе а суд утврди да је била издата.

Члан 201.

(1) Оглас ће се доставити свим учесницима, истаћи на судску таблу и једанпут објавити о трошку предлагача у службеном гласнику Републике Србије, или на други погодан начин.

(2) Огласни рок тече од дана када је оглас објављен у службеном гласнику Републике Србије.

(3) Ако је оглас објављен у оба службена гласила, огласни рок тече од дана објаве у листу у коме је касније објављен.

Члан 202.

(1) Суд води уписник исправа о којима је покренут поступак ради поништења, а који може свако лице разгледати и преписати.

(2) Начин вођења уписника ближе се уређује судским пословником.

Члан 203.

(1) Дужник не сме испунити обавезу из исправе чије се поништење тражи, нити исправу преиначити, обновити или

пренети на друго лице, или за њу издати нове купоне или талоне од момента кад му је достављен оглас, или кад је иначе на било који начин сазнао за покретање поступка ради поништаја исправе.

(2) Забрана из става 1. овог члана траје све док решење о поништењу исправе или о обустави поступка не постане правноснажно.

(3) Дужник се на основу такве исправе може ослободити обавезе само ако износ дуга уплати у депозит суда.

Члан 204.

(1) Ако је нестао или уништен купон који је одвојен од главне исправе, лице на које купон гласи може, по истеку рока од три године од дана доспелости купона, да захтева од дужника његову исплату, ако пре истека тога рока пријави суду нестанак или уништење купона и ако у том року неко лице не поднесе суду нестали купон и не буде поднесен захтев за његову исплату.

(2) Дужник није дужан да исплати потраживање по том купону пре истека рока предвиђеног у ставу 1. овог члана.

Члан 205.

Дужник по исправи чије се поништење тражи, овлашћен је да задржи исправу, ако му буде поднесена ради испуњења обавезе или ако је до ње дошао на други начин. Он је дужан да задржану исправу одмах преда суду код кога се води поступак за поништење, са назначењем личног имена и адресе лица које му је исправу предало.

Члан 206.

(1) Суд ће обуставити поступак за поништење исправе ако предлагач повуче предлог или ако предлагач у одређеном року не положи у судски депозит потребан новчани износ за објављивање огласа, или ако треће лице поднесе суду исправу или докаже пред судом постојање исправе чије се поништење захтева.

(2) Суд ће испитати неблаговремено поднесене пријаве трећих лица кад решење о поништењу није до њиховог пријема донесено.

(3) Суд је дужан да о свакој пријави трећег лица обавести предлагача пре доношења решења.

Члан 207.

Ако суд нађе да су испуњени услови за даље поступање а пошто спроведе потребна извиђања и пошто протекне огласни рок заказаће рочиште на које се позивају предлагач, издавалац исправе, дужник по исправи и сва лица која су пријавила суду, односно која су поднела приговоре против предлога за поништење исправе.

Члан 208.

(1) По одржаном рочишту, а на основу резултата поступка, суд доноси решење о поништењу исправе, односно о одбијању предлога.

(2) Решење о поништењу исправе садржи податке о издаваоцу исправе и предлагачу, као и битне састојке исправе уз означавање износа обавезе ако гласи на испуњење новчане обавезе.

(3) Решење се доставља свим учесницима и забележиће се у уписник из члана 202. овог закона.

Члан 209.

(1) Против решења којим се предлог за покретање поступка за поништење исправе одбацује, односно одбија или поступак обуставља, жалбу може да изјави само предлагач.

(2) Против решења о поништењу исправе жалбу може да изјави издавалац исправе и дужник из те исправе, као и лице овлашћено на основу исправе, кад није предлагач.

Члан 210.

(1) Правноснажно решење којим се исправа поништава замењује поништену исправу, док се не изда нова.

(2) На основу правноснажног решења о поништењу исправе предлагач може од дужника остваривати сва права која проистичу из те исправе или му на основу ње припадају, а може захтевати да му се о његовом трошку изда нова исправа уз предају решења о поништењу.

Глава тринаеста

Судски депозит

Члан 211.

(1) У судски депозит могу се предати новац, хартије од вредности и друге исправе које се могу уновчити, племенити метали, драгоцености и други предмети израђени од племенитих метала, кад је то законом или другим прописом предвиђено.

(2) Суд је дужан да прими у депозит и друге предмете кад је законом одређено да дужник може положити ствар коју дугује код суда за повериоца.

Члан 212.

(1) Предмети из става 1. члана 211. овог закона могу се предати сваком стварно надлежном редовном суду.

(2) Предмети из става 2. члана 211. овог закона предају се редовном суду у месту испуњења обавезе, осим ако разлози економичности или природа посла захтевају да се положи суду у месту где се ствар налази а могу се предати и другом редовном суду кад је то законом одређено.

Члан 213.

У предлогу ће предлагач нарочито навести разлоге због којих се депонују предмети, описати предмете и означити њихову вредност, навести лице у чију корист се они предају, услове под којима ће се предмети предати, а по потреби ће приложити одговарајуће доказе.

Члан 214.

Суд ће решењем одбацити предлог ако оцени да нису испуњени услови за пријем предмета у депозит или ако предлагач у одређеном року не предујми трошкове чувања.

Члан 215.

Ако суд не одбаци предлог, донеће решење о пријему предмета, односно новца у судски депозит и одредити начин чувања.

Члан 216.

Ако је депоновање извршено у корист одређеног лица, суд ће позвати то лице да у одређеном року прими предмет из депозита ако испуни одређени услов за предају.

Члан 217.

(1) Ако је предмет депозита новац или страна валута суд је дужан да у року од три дана од дана пријема новца, односно страну валуту положи на посебан рачун код овлашћене банке, ако посебним прописима није друкчије одређено.

(2) Племените метале, ствари израђене од племенитих метала и друге драгоцености, као и хартије од вредности, суд ће у року од три дана продати овлашћеној банци, ако посебним прописима није друкчије одређено.

(3) Друге предмете који се не могу чувати у судском депозиту суд ће, на предлог предлагача, одредити да се предају на чување јавном складишту или другој организацији удруженог рада која се бави чувањем ствари, а физичком лицу само ако у месту где се предмети налазе нема друштвеног правног лица које обавља делатност ускладиштења.

(4) Пре доношења решења по ставу 2. овог члана суд ће наложити предлагачу да положи у депозит потребан предујам за подмирење трошкова чувања и руковања таквим предметима.

(5) Пре него што суд повери предмет депозита на чување лицу из става 3. овог члана, извршиће попис и процену ствари и о томе саставити записник у потребном броју примерака.

Члан 218.

(1) Ако лице у чију корист је предат предмет изјави да исту не прима, суд ће о томе известити предлагача и тражити да се у одређеном року изјасни.

(2) Ако лице у чију је корист примљен предмет у судски депозит, исти не подигне у одређеном року, суд ће решењем позвати предлагача (депонента) да преузме предмет.

(3) Предмети примљени у депозит се издају на основу решења суда који је одредио пријем.

Члан 219.

(1) Кад се у депозит продају предмети за које депонент не зна коме лицу треба да се предају или ако не зна које од више депонованих предмета коме од више лица треба да се предају, суд ће заказати рочиште на које ће позвати предлагача и сва заинтересована лица ради споразумевања коме лицу припада депоновани предмет.

(2) Ако се уредно позвана лица не јаве на рочиште или се међу њима не постигне споразум, суд ће их решењем упутити да у парници остварују своје право на предмет примљен у депозит. У решењу ће се одредити и рок за покретање парнице, о чему ће се известити депонент.

(3) Ако се парнични поступак покрене, суд ће решењем прекинути овај поступак.

(4) Ако се парнични поступак не покрене, суд ће поступити по одредби члана 218. став 2. овог закона.

Члан 220.

(1) Решење којим се одређује издавање предмета из депозита садржи нарочито: које је лице овлашћено да преузме предмет из депозита, начин, рок и услов за преузимање, као и упозорење на правне последице ако предмет не буде преузет у року у коме по закону застарева право на његово издавање.

(2) Решењем којим се одређује издавање предмета утврдиће се трошкови који су настали у вези са чувањем и руковањем предмета и ко је дужан да их накнади.

Члан 221.

Чувар, коме је решењем суда поверено чување предмета примљених у депозит, може издати предмет одређеном овлашћеном лицу само на основу решења суда и на начин како је то у решењу одређено.

Члан 222.

Ако лице у чију корист је предмет примљен у судски депозит или депонент, који је уредно позван да преузме предмет исти не подигне у року од три године од дана пријема уредног позива, суд ће решењем утврдити да је предмет постао државна својина, односно да право располагања припада јединици локалне самоуправе на чијем се подручју предмет налази.

Члан 223.

Суд ће предмет који је на основу правноснажног решења из члана 222. овог закона постао државна својина, односно да је право располагања пренето на јединицу локалне самоуправе, предати органу јединице локалне самоуправе на чијем се подручју предмет налази, односно на чијем се подручју налази седиште суда, о чему ће се саставити записник.

Члан 224.

Пријем у депозит, чување и предаја предмета ближе се одређује судским пословником.

ТРЕЋИ ДЕО

Прелазне и завршне одредбе

Члан 225.

(1) Ако је пре ступања на снагу овог закона донето првостепено решење којим се поступак пред првостепеним судом окончава, даљи поступак спровешће се по досадашњим прописима и правним правилима ванпарничног поступка.

(2) Ако по ступању на снагу овог закона буде укинута првостепено решење из става 1. овог члана, даљи поступак спровешће се по овом закону.

Члан 226.

Даном ступања на снагу овог закона престају да важе:

1) Одредбе члана 1. став 1. тачка 24. Закона о допуни Закона о примени одредаба савезних закона у области друштвено-политичког система и другим областима за које је у члану 16. и 17. Уставног закона за спровођење уставних амандмана ХХ-ХИ (одређено да престају да важе најдоцније 31. децембра 1971. године) - ("Службени гласник СРС", број 52/73).

2) Одредбе II дела Закона о наслеђивању од члана 149. до члана 225 ("Службени гласник СРС", број 52/74).

3) Одредбе члана 67. став 2. Закона о експропријацији ("Службени гласник СРС", број 74/77).

Члан 227.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Социјалистичке Републике Србије", а примењиваће се од 1. јануара 1983. године.